Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்யஸபைப் பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதிசஸூ சித்திரைமீ. [ஸஞ்சிகை 3.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 81.
2. விஶிஷ்டாத்வைதம்
ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 90.
3. ஶ்ரௌத கர்மங்கள்
ஸ்ரீ. கோபாலதேஶிகாசார்யர் ... ... 93.
4. ப்ரிய வசநம்
ஒரு ஸாது ... ... 106.
5. அம்பரீஷோபாக்யாநம்
ஒரு பௌராணிகர் ... ... 112.
6. கடிதங்கள் ... ... 115.
7. புஸ்தக விமர்ஶம் ... ... 117.
8. வர்த்தமாநங்கள் ... ... 118.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால்
ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—S. VASUDEVACHARIAR B. A., L. T.

Vol. 3–No. 3.

April 1913.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, 11 Kesavaperumal Sannidhi Street, Mylapore, Madras. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 3 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, கேசவப்பெருமான் ஸந்நிதிவீதி, மயிலாப்பூர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அ[illegible]படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்சிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விசேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம். சந்தாதாரர்கள் எல்லோரும் மூன்றாவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 2.

ஸ்ரீ:

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்யஸபைப் பத்ரிகை.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச ஸ்ரீ சித்திரைமீ [ஸஞ்சிகை 3.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

[illegible] ॥

[illegible] ॥

ஜகத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸைத் திருவுள்ளம்பற்றித் திவ்யதேஶங்களில் அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானுடைய திவ்யோத்ஸவங்கள், பகவத் கைங்கர்யத்தில் ப்ரவணர்களான சில ஆஸ்திக ஶிரோமணிகளுடைய ப்ரார்த்தையால் இக்

உத்ஸவங்களின் வைலக்ஷண்யம்.

காலத்தில் மிக்க சிறப்புடன் நடைபெற்று வருகின்றன என்பது ப்ராயேண ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஏதோ பலீயஸ்ஸான துஷ்கர்மங்களைச் செய்திருக்கும் சில மந்தபாக்யர்கள் வஸிக்கும் இடம் நீங்கலாக மற்ற இடங்கள் எல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுடைய திவ்யோத்ஸவத்திற்கு யாதொரு குறைவும் தென்படவில்லை. இது ஜகத்தின் பெருத்த ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு ஹேதுவென்றே நாம் நினைக்கிறோம். இந்த்ரிய அபாடவத்தாலும் மற்றும் அது போன்ற அஶக்தியாலும் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் தாமே சென்று அவனது திவ்ய கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாக்க வொட்டாததான ப்ரதிபந்தகங்களை உடைத்தாயிருக்கும் ஜந்துக்களையெல்லாம் அநுக்ரஹிப்பதற்கன்றோ எம்பெருமான் வீதிகளில் எழுந்தருளி உத்ஸவங்களைக் கண்டருளுகிறான்?

“ஏவம் ஜநம் [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] வீக்ஷண வீசிபி: ॥”

என்கிறபடி ஸம்ஸாரமாகிற காந்தாரத்தில் ஸஞ்சரிப்பதனாலுண்டாகும் ஶ்ரமத்தைப் போக்கடிப்பதற்கு எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களாகிற நதியிலிருந்து ப்ரவஹிக்கும் நைஸர்க்கிகமான ப்ரீதிரஸமல்லாமல் மற்ற எது தான் வல்லதாகும்? ஆகையால், இம்மாதிரியான உத்ஸவாதிகள் நடைபெறும்படியான வ்யவஸ்தைகளை ஆதியிற் செய்துவைத்த மஹான்களிடத்தில் நாம் எல்லாரும் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவர்களாகவே இருக்க வேண்டும்.

ஆனால், இம்மாதிரியான உத்ஸவங்களுக்கு விஶேஷித்தவைலக்ஷண்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸாமக்ரிகள் எவை? அவை இந்த உத்ஸவங்களில் நிறைந்திருக்கின்றனவா? என்பதை விசாரிக்க ப்ரவ்ருத்தித்தால், அந்த விசாரணத்திற்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதாநம் ஜநிக்குமென்று நமக்குத் தோன்றவில்லை. ஸாமாந்யமாக இக்காலத்து உத்ஸவங்கள், காலத்துக்கு ஏற்றபடி விஶேஷித்த லௌகிகச்சிறப்பு நிறைந்திருந்தாலும், இரண்டொரு முக்யமான அம்ஶங்களில் அவைகள் குறைவுபட் டிருக்கின்றன வென்றே

நாம் நினைக்கிறோம். நாம் செய்யும் கைங்கர்யங்களை எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றவேண்டுமானால், நாம், தநாதிகளால் உண்டாகும் மதத்தைத் தூரவிலக்கி, காம க்ரோதம் முதலியவற்றை வர்ஜ்ஜித்து, ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களாலும் நிறைந்திருக்கும் எம்பெருமானுடைய முன்னிலையில் ஸமஸ்த ஹேயகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கும் நம்முடைய நைச்யத்தை ஹார்த்தமாக அநுஸந்தாநம் செய்துகொண்டு, "யதா யுவாநம் ராஜாநம் யதாவச் ச்வஹஸ்திநம்" என்கிறபடி மிகவும் வணக்கமான மநஸ்ஸுடன் அவனை ஸேவிப்பது அவஶ்யமல்லவா? நாம் ஸமர்ப்பிக்கும் அதி பல்குவான கிஞ்சித்காரத்தால் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாக இருக்கும் பகவானுக்கு ஏதாவது ஆகவேண்டுவதும் உண்டோ? "பத்ரம் புஷ்பம் ஃபலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி - ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதம் அச்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்கிறபடி பகவாந் நம்முடைய பக்தியையன்றோ திருவுள்ளம் பற்றுகிறான்? இப்படியிருக்க, நாம் ப்ரயதாத்மாவாக இருக்கும் தன்மையைக் கைக்கொள்ளாமலே, பரஸ்பரம் அதி ஜுகுப்ஸிதமான த்வேஷத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு, அஜ்ஞதையால் நம்மைப்பற்றிப் பொய்யான பெருமை பாராட்டி நமக்கே புரஸ்காராதிகளெல்லாம் நடக்கவேண்டுமென்றும் இதரர்கள் புரஸ்காராநர்ஹர்களென்றும் இத்யாதியான தாமஸ எண்ணங்களுடன் கூடியவர்களாய் ஆக்ரஹாவிஷ்டர்களாகப் பகவத் ஸந்நிதியிற் ப்ரவேஶிக்கிறோமே! இது பகவானுக்கு உகப்பாகுமா? க்ரோதம் மேலிட்டு, ஸேவார்த்திகளுக்கு இயற்கையாக இருக்கவேண்டிய ஸாத்விக குணமின்றிக்கே, அவிவேகிகளான க்ராம்ய ஜநங்களுக்குக்கூட ஹேயமாகத்தோன்றும் மார்க்கத்தில் நாம் இழியத் துணிகின்றோம். அத்யந்தம் ஜுகுப்ஸிதமான துர்பாஷைகளைப் பரஸ்பரம் ப்ரயோகித்துக்கொள்வதும், மிருகப்ராயர்களாக ஒருவரோடொருவர் யுத்தம் செய்வதும், பூதாவிஷ்டர்கள்போலவும் மத்யத்தால் மதிமயங்கினவர் போலவும் நம்முடைய தர்மத்தையே மறந்து பகவத் ஸந்நிதியில் மாநஸிகமாகவும் வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் குத்ஸித வ்யாபாரங்களைச் செய்வதும் பாகவத லக்ஷணமாகுமா? இம்மாதிரியான வைபரீத்யங்கள், இப்பொழுது நடந்து வரும் உத்ஸவங்களில் அத்யந்தம் மேலிட்டிருக்

கின்றனவே! அந்யோந்யம் ஸௌஹார்த்தத்தோடு வாழ வேண்டிய நாம் இப்படி த்வேஷத்தைப் பாராட்டி க்ரோத வஶகர்களாக நஶிக்க வேண்டுமென்பதா நமது ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம்?

தவிரவும், எம்பெருமானுடைய உத்ஸவ ஸம்ருத்தியை வ்ருத்தி பண்ணும்பொருட்டு, அந்தக் கைங்கர்யங்களில் அந்வயித்திருக்கும் ஆஸ்திகர்கள், ஆராதநோபயுக்தமான ஸம்பாரங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உத்க்ருஷ்டதமமானவற்றைப் பல பல விடங்களிலிருந்து ஸம்பாதித்து, அவைகள் எல்லாவற்றையும் எம்பெருமான் தனது அவலோகநத்தால் ஸபலீகரிக்கும்படி ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். இப்படி நடத்துவது எல்லாம் பகவானிடத்திலுள்ள பக்தியின் கார்யமானால், அது மிகச்சிறந்ததே. அப்படி யன்றிக்கே, எல்லாம் ஈஶ்வரார்ப்பண மென்று நினையாமல் தனது இந்த்ரிய த்ருப்த்யர்த்தமாகவே இவை எல்லாவற்றையும் ஒருவன் தேடினால் அது எப்படிச் சிறந்ததாகும்? அநேகமாக இக்காலத்தில் இதுபோன்ற உத்ஸவ ஸம்ருத்தியைத் தேடும் உபபந்நர்களெல்லாரும் தம்முடைய த்ருப்தியை உத்தேஶித்தே ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்களென்று சொல்லக்கூடும். இந்த உத்தேஶத்தை அவ்வளவாக ஸாதுவென்று சொல்ல நாம் ஸித்தமாக இல்லாவிடினும், ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஸம்பாரங்கள் ஶாஸ்த்ரப்படிக்கு அஶுத்தங்களில்லாதவரையில் பெருத்த பாதக ஸம்பாவனை ஒன்றும் ஏற்படாது. உத்தமமான காநமும், அதி ஸுரபிகளான குஸுமசந்தநாதிகளும், மஹார்க்கங்களான திருவாபரணம் வஸ்த்ரம் முதலியவைகளும், சத்ர சாமராதிகளும், பாணவேடிக்கைகளும் இன்னும் மற்றை உபகரணங்களும், ப்ராயேண டம்பார்த்தமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட போதிலும், அவைகள் தோஷதுஷ்டங்களல்லவாதலால் எவ்விதமான தீங்கையும் விளைவிக்கமாட்டா என்பது உண்மைதான். தேவதாஸிகள் என்று சில வ்யக்திகளையும் இந்த ஸாமக்ரீ கோடியில் சேர்த்து அவர்களுடைய காநத்தாலும் நர்த்தநத்தாலும் பகவானுடைய உத்ஸவத்திற்கு ஒரு வைலக்ஷண்யத்தை ஸம்பாதிக்க இந்தக் கைங்கர்யபரர்கள் ப்ரவ்ருத்திக்கிறார்களே! இது ஸாதுவாகுமா? "ஹதஶ்ரீ வத, யஶோ வா" என்று உபநிஷத்துக்கள் சதறும் விதி நிஷேதங்களுக்கெல்லாம் பஹிர்பூதர்களாகவும், ஸ்த்ரீகளுக்கு முக்யமாயுள்ள பாதிவ்ரத்ய தர்மத்தைப் புத்திபூர்வமாகக் கைவிட்டவர்களாகவும், அத்யந்தம் நிஹீநமான

துராசாரத்திற்கு ஹேதுபூதர்களாகவும் இருக்கும் இந்த வ்யக்தி களைப் பகவதர்ப்பணம் செய்யத்துணிவது மஹாபாபமான கார்ய மன்றோ? அஜ்ஞதையால் வழியல்லாவழியில் போகும் இந்த வ்யக்திகளின்மீது அநுதாபம்கொண்டு, இவர்கள் நடக்கும் மார்க்க த்தின் தோஷத்தை எடுத்து இவர்களுக்குப் போதிப்பித்துத் தர்ம்யமான வழியில் இவர்களைச் செலுத்தவேண்டுவது போக, ஏற்கெனவே இவர்கள் போகும் கெட்டவழியிலேயே இவர்களை ஊர்ஜ்ஜிதப்படுத்துவதும், விஷய ஸாங்கித்யத்தாலும் அவைகளின் ப்ரகடநத்தாலும் இதரர்களுக்கும் அபத ஸஞ்சாரத்திற்கு அவ காசத்தைக்கொடுப்பதும் ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமான கார்ய்மாகுமோ? பகவானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு அத்யந்தம் ஹேயமான அக்ருத்யங்களைச் செய்யத்துணியு மவர்களைவிட, பக வச்சிந்தந மின்றிக்கே கேவலம் விஷயப்ரவணராகப் பொழுது போக்கும் வ்ராத்யர்கள் எவ்வளவோ மடங்கு சிறந்தவர்களென் றும், இவ்வளவு அதர்மங்களுடன் உத்ஸவாதிகள் நடப்பதைக் காட் டிலும் பகவான் இப்படி அநுசிதமான உத்ஸவாதிகளைக் கண்டரு ளாம லிருப்பதே மிக்க ஶ்லாக்யமென்றும் நாம் நினைக்கிறோம்.

ஆனால், இது விஷயமாக ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கலாம். ஶாஸ்த் ரங்களெல்லாவற்றையும் படித்து வ்யபதிஷ்டர்கள் என்னும் வ்யவ ஹாரத்தை வஹிக்கும் பெரியோர்களில் அநேகர், இப்பொழுது நம்மால் எடுத்து உரைக்கப்பட்டிருக்கும் அம்ஶங்கள் இரண்டை யும் தோஷங்களாக பாவிக்கவில்லையே! கலா ப்ரயுக்தமாகவும் அது போன்ற மற்றைக்காரணங்களுக்காகவும் நாம் க்ரோதத்திற்கு உட் படுவது ஸாதுவென்றும், பகவானுடைய உத்ஸவ காலங்களில் தாஸீ ப்ரப்ருதிகளை ஆதரிப்பது ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமென்றும் அவர் கள் நினைக்கிறார்களே! இப்படியிருக்க, அவைகளைத் தோஷங்க ளென்று நாம் எவ்விதமாகச் சொல்லத்துணிகிறோம்? என்று ஒரு வர் கேட்கலாம். இது ஸரியான ஆக்ஷேபமாகாது. இது போன்ற காமக்ரோதாதி வ்யாபாரங்களைப் பெரியோர்கள் அநுமோதித் திருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதே பிசகு. கணக்கற்ற ஆஸ்திக ஶிரோமணிகள் இந்த விஷயங்களைப்பற்றி மிகவும் ஶோகித்திருப் பதை நாம் அறிவோம். நமக்குத் தெரிந்த இரண்டொரு ஸம யங்களில், சிலர், இது விஷயமாகச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முயன்று, பக்ஷபாதிகளான மூர்க்கர்களின் முரட்டுத்தனத்தால்

விதத ப்ரயத்நர்களாகத் திரும்பிவிட்டார்கள். இப்பொழுதும், அநேக பாப பீருக்கள் கலஹத்திற்கு ஆஸ்பதமான உத்ஸவங்களுக்குப் போகாமலிருப்பதையும், கேவலம் லௌகிக ஆடம்பரங்களுடன் நடைபெறும் உத்ஸவங்களைவிட ஏகாந்தமாகவும் ஸாத்விகமாகவும் நடத்தப்படும் உத்ஸவங்களையே விசேஷித்து ஆதரிப்பதையும் எல்லாரும் பார்க்கலாம். ஆகையால், அபிஜ்ஞர்கள் காமக்ரோதாதிகளுக்கு இடமான இந்த வ்யாபாரங்களை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்று சொல்வதே ஸரியன்று. அவைகளைக் கொண்டாடி ஸபாஜநம் செய்பவர்கள் எவ்விடத்திலாவது தென்பட்டால், அவர்கள் அளவற்ற ஶாஸ்த்ர படநம் செய்திருப்பவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களைப் பகவத்கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரமாகாதவர்களென்றே சொல்லவேண்டிவரும்; அவர்கள் நல்வழி நடப்போருக்கு ஶத்ருகோஷ்டி ப்ரவிஷ்டராவரே தவிர ஒருகாலும் ஸுஹ்ருத்தாகமாட்டார்.

ஆனால், ஸாத்விகரான பெரியோர்கள் இந்த வ்யாபாரங்களை அப்யுபகமம் செய்யாமலிருந்தாலும், இது விஷயமாகத் தமக்கு இருக்கும் ஆக்ஷேபங்களை எடுத்துக்கூறி யதோசிதம் இதைக் கண்டிக்க ப்ரயத்நப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதற்குக் காரணம், நம்மவர்களுக்கு நைஸர்க்கிகமாக இருக்கும் ஔதாஸீந்யமே. இதுவிஷயத்தில் இவ்விதமாக ஔதாஸீந்யத்தை வஹிப்பது ந்யாய்யமன்று. "உபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:" என்று ஸ்ரீகண்ணபிரான் ப்ரஜைகளுக்கு நாஶத்தை விளைவிக்கும் ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றி நடுங்கினது போல, இவர்களும், ப்ரஜைகளின் நாஶத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கும் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி நடுங்கி இதன் தோஷத்தை மற்றவர்களுக்கு நன்றாக எடுத்து உணர்த்தி, ஒருவரையும் இனி அந்த மார்க்கத்தில் போகவொட்டாமல் தடுப்பதற்கு வேண்டிய உபாயங்களைத் தேடமுயல்வதே இவர்களுக்குத் தர்மமாகும். இது விஷயமாக ஏற்கெனவே சென்ற விரோதிக்ருத் வருஷம் புரட்டாசி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் நாம் முறையிட்டிருந்தோம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமாஜமாகிற நமக்குள் த்வைவித்யம் ஸம்பவிப்பதும், நாம் பரஸ்பரம் சச்சரவு செய்துகொண்டு அது காரணமாக நம்மை ராஜ ஸேவகர்களுடைய ஶிக்ஷணத்திற்குப் பாத்ரமாக்கிக்கொள்வதும், ஶாஸ்த்ர நிஷித்தமான வ்ருத்தியில் வர்த்திக்கும் ஜநங்களைப் பாகவதர்களென்றும் அவர்களுடைய சேஷ்டிதங்களைப் பகவான் உகக்

கிருனென்றும் நாம் கொண்டாடி அது காரணமாக மதாந்தரஸ்தர்களுடைய நிந்தைக்கு ஆஸ்பதமாகிறே மென்பதும் நமக்கு அளவற்ற ஶோகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. யதார்த்தமாகவே இவ்விதமாக நாம் காமத்திற்கும் க்ரோதத்திற்கும் ஸ்வாதீநராகி விட்டால், நாம் இருக்குமிடத்தில் எவ்விதமாகப் பகவத்ஸாந்நித்யம் ஏற்படும்? அந்த ஸாந்நித்யம் நம்மைவிட்டு விலகாதபடி நமக்கு ஸாத்விக புத்தியைக் கொடுத்து, நாம் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ஶாஸ்த்ரீயமான மார்க்கத்தில் நடந்துகொண்டே தன்னை ஆராதிக்கும்படியாகப் பகவானே கடாக்ஷித்தருளவேணும்.

∴ ∴ ∴

ஸ்வதேஶ பாஷைகள்.

நமது தேஶத்திய பாஷைகளுக்கு ஒருவிதமான அநாதரவு இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சென்ற மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் எழுதியிருந்தோம். நமது பாஷைகளை அப்யஸிப்பது எவ்வித மான நன்மைக்கும் ஹேதுவாகாது என்பதற்கு நமது புரிபந்திகளாற் சொல்லப்படும் காரணங்க ளெல்லாவற்றையும் பர்யாலோசித்து அந்தக் காரணங்களில் ஸாதுத்வமில்லை யென்பதையும், அவர்கள் கேவலம் ஓர் ஆக்ரஹத்தால் மாத்திரம் இது போன்ற ஒரு பிடிவாதத்தைக் கைக்கொண்டு நிற்கிருர்களென்பதையும் நாம் எடுத்து விவரித்திருந்ததை எல்லாரும் படித்திருக்கலாம். அங்கு நம்மால் அநுவதிக்கப்பட்டிருந்த ஹேதுக்கள் நீங்கலாக, பாடஶாலைகளில் நமது பாஷா பாடங்களை நிர்பந்தமாகச்செய்யக்கூடாது என்பதற்குப் புதிதாக மற்றும் ஒருஹேது அவர்கள் சொல்லிக்கொண் டிருப்பதாக இப்பொழுது நமக்குத் தெரியவருகிறது. இந்த ஹேதுவின் ஸதஸத் பாவத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

ஸ்வதேஶ பாஷைகளில் எழுதப்பட்டுள்ள காவ்ய நாடகாதிகளெல்லாம் ஹிந்து மத ஸம்பந்தப் பட்டவை யென்றும், நமது பாடஶாலைகளில் படிக்கும் வித்யார்த்திகளில் பலர் ஹிந்து மதமல்லாமல் மற்றை மதங்களைத் தழுவினவர்களாக இருக்கிறபடியால் அவர்களை ஹிந்துமத ஸம்பந்தமான ஸ்வதேஶ காவ்யாதிகளைப் படிக்கும்படி நிர்பந்தப்படுத்துவது நிஷ்பக்ஷபாதிகளாக இருக்கவேண்டிய ராஜாங்கத்தாருக்கு ஒரு விதமான வைஷம்யத்தை ஆபாதநம் செய்யுமென்றும், அப்படி வைஷம்யம் நேர்ந்

தால் அது நமது தேசத்து ப்ரஜைகளில் அந்யதமர்களாகிய மஹம்மதீய கிறிஸ்தவர்களுக்கு அப்ரீதியை ஜநிப்பித்து ராஜாங்கத்திற்குத் தீங்கை விளைவிக்குமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல்வது, தாம் எடுத்த கோடியை ஸாதித்துக்கொள்ள வேணுமென்று ஓர் ஆக்ரஹம் கொண்டிருக்கும் வாதிகளுடைய மார்க்கமாகத் தோன்றுகிறதே தவிர, ந்யாய அபந்யாயங்களுடைய பரிசோதனையில் ஊக்கத்துடன் ப்ரவ்ருத்திக்கும் சித்த வ்ருத்தியைக் காண்பிக்கவில்லை. நமது பாஷைகளில் எழுதப்பட்டிருக்கும் க்ரந்தங்களில் பல நமது மத ஸம்பந்தப்பட்டவைகளாக இருக்கின்றன வென்பது உண்மையே. அப்படிக்கிராமல் வேறுவிதமாக இருப்பதும் ஸாத்யமோ? இங்க்லீஷ் பாஷையில் மிகச் சிறந்தவைகளாக ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் 'பாரடைஸ் லாஸ்ட்' (Paradise Lost) முதலிய க்ரந்தங்கள் க்ரைஸ்தவ மத ஸம்பந்தமில்லாம லிருக்கின்றனவா? லாடின், க்ரீக் முதலிய பாஷைகளிலுள்ள க்ளாஸிக் (Classics) க்ரந்தங்கள் அந்தக் காலத்தில் அந்தத் தேசத்திய ஜநங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட மதக் கொள்கைகள் அடங்கியவைகளாக இல்லையோ? அவை போலவே ஹிந்துமதத்தை அவலம்பித்திருக்கும் கவிகளால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்கள் அந்த மத ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தானவைகளாகவே இருக்கலாம். ஆனால், அதுபோன்ற க்ரந்தங்களைப் பாடமாகப் பாடசாலைகளில் வைப்பது பிசகு என்று சொல்வது ஸரியல்ல. இது பிசகானால், கணக்கற்ற ஹிந்துக்கள் வித்யார்த்திகளாக இருக்கும் பாடசாலைகளில் மில்டன் (Milton) முதலிய காவ்யங்களைப் பாடமாக வைப்பது ந்யாய்யமாகுமா? ராஜாங்கத்தாருடைய நிஷ்பக்ஷபாதமான தன்மைக்கு இது விருத்தமன்றானால் அதுவும் விருத்தமாகாது. மில்டன் முதலியவர்களுடைய க்ரந்தங்களை ஹிந்துக்களுக்குப் பாடமாக வைப்பதை அநுமோதிக்கு மிவர்கள் ஸ்வதேச பாஷா க்ரந்தங்களைப் பாடமாக வைக்கக்கூடாதென்று ஆக்ஷேபிப்பது இவர்களுடைய காம்பீர்யத்தைக் காண்பிக்கவில்லையே. ஒரு பாஷையில் ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவும், அதன் குணதோஷங்களை விவேசநம் செய்யவும் ப்ரவ்ருத்திக்கும் வித்யார்த்தி இது போன்ற ஸங்கோசத்திற்கு ஆளாகக் கூடுமோ? அப்படி ஸங்கோசத்தை அடைந்தால் தேர்ச்சியென்பதே நிறைவேறாது.

இந்த ஆக்ஷேபத்தில் இவர்கள் மஹம்மதியர்களைப் பற்றியும் ப்ரஸ்தாவித் திருக்கிறார்கள். அந்த ப்ரஸ்தாவம் மிகவும் அஸம்பத்தமாக இருக்கின்றது. நமக்குத் தமிழ் முதலிய ஸ்வபாஷைகள் போல அவர்களுக்கும் ஹிந்துஸ்தானி என்னும் ஒரு ஸ்வபாஷை உண்டு. அந்தப் பாஷையில் அவர்களுடைய மத ஸம்பந்தமுள்ள க்ரந்தங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறபடியால் அவர்களுக்கு நாம் கேட்டுக்கொள்ளுகிறபடி செய்வதில் கொஞ்சமேனும் ஆக்ஷேபமிருக்காது.

இம்மாதிரியாக இவர்களாற் சொல்லப்படும் ஹேதுக்களின் அஸத்பாவத்தைப் பலவிடங்களில் பலர் அறிந்து, நமது பாஷைகளுக்கு ஹானிவராமல் ஸம்ரக்ஷிக்கும்படி ராஜாங்கத்தாரை ப்ரார்த்தித்து வருவதாக நாம் அறிகிறோம். அந்த ப்ரார்த்தனையை ராஜாங்கத்தார் நிறைவேற்றுவார்களென்றே நம்புகிறோம்.

∴ ∴ ∴

ஸ்ரீ அழகியசிங்கரும், ஶிஷ்யர்களும்.

சென்ற மாசி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் தமக்குப்பிறகு ஆஸ்தானத்திற்கு எழுந்தருளுபவர் விஷயமாகச் சில ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கிறார் என்றும், அப்படி அந்தஸ்வாமி செய்திருப்பது க்ரம விரோதமென்றும் நாம் எழுதியிருந்தோம். இப்பொழுது பலவிடங்களிலிருக்கும் ஶிஷ்யர்களிற் சிலர் ஒன்றுசேர்ந்து இந்த விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசித்து இதற்கு ப்ரதீகாரத்தைக் கோர்ட்டில் வ்யாஜ்யம் செய்தே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணி, இப்பொழுது ஸ்ரீ ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கும் மன்னார்குடிக்கு ஸம்பத்தமான நாகபட்டணம் ஸப்கோர்ட்டில் நாளது ஏப்ரில்மீ 12-ம் உ சனிக்கிழமை பிரியாது கொடுத்துவிட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். திவான் பஹதூர் தட்டை டி. ரங்காசார்யர் முதலாக ஏழுபெயர்கள் வாதிகளாம். ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர், ஸ்ரீ காரக்குறிச்சி ஐயமாசார்யர், ஸ்ரீ திருக்குடந்தை சக்ரவர்த்யாசாரியர் ஆக இம்மூன்று பெயரும் ப்ரதிவாதிகளாம். 15-ம் உ கோர்ட்டார் பிரியாதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு, அன்றைய தினமே ஸம்மன்ஸுடன் இன்டெரிம் இன்ஜங்ஷனுக்கும் (interim injunction) ஆர்டர் செய்திருக்கிறதாக ஸமாசாரம். இப்படி ஸம்பவிப்பதும் லக்ஷ்மீந்ருஸிஂஹனுடைய ஸங்கல்பமே.

ஸ்ரீ:

விஸிஷ்டாத்வைதம்.

10. ஸ்ரீ என்னும் தத்வம்.

"𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌸𑌨𑌂 𑌹𑌰𑍇𑌃 ।
𑌅𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑌾𑌲𑍋𑌕𑍈𑌃 𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌃 ॥"

விஸிஷ்டாத்வைதம் என்னும் மதத்தினுடைய கொள்கைகளையும் அதன் ப்ரக்ரியையையும் சொல்ல உபக்ரமித்து, முதலில் தத்வத்ரய விபாகத்தைப்பற்றிப் பேசி, பிறகு ப்ரதம தத்வமாகிற ஈஸ்வர தத்வத்தைப்பற்றி இதுவரையில் ப்ரஸ்தாவித்து வந்தோம். இரண்டாவது தத்வமாகிற ஜீவனைப்பற்றிய விசாரத்தை நாம் ஆரம்பிக்கும் முன்னதாக, ஸ்ரீ என்றும் லக்ஷ்மீ என்றும் வ்யவஹரிக்கப்பட்டு நம்மால் தைவமாகக் கொண்டாடப்படும் தத்வத்தைப்பற்றி நமது மதம் சொல்வது என்ன வென்பதைச் சற்று ஆலோசிப்போம்.

இந்த ஸ்ரீயைப்பற்றி நமது மதம் சொல்லுகிறதாவது-எம்பெருமானைப்போல ஸ்ரீ என்பவள் ஓர் ஈஸ்வர தத்வம்; அவனைப்போல இவளும், ஜீவன் அசித் என்று சொல்லப்படும் தத்வங்களைக்காட்டிலும் அத்யந்தம் வேறுபட்டவள்; இவளுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடையவைபோலவே; இவளும் பகவானும்; பத்நீ பதி என்கிற ஸம்பந்தத்துடன், ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ரக்ஷணம் மோக்ஷம் இத்யாதியான வ்யாபாரங்களில் இரண்டு பெயரும் அந்வயமுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்; பகவானை நீக்கி ஸ்ரீயும், ஸ்ரீயைநீக்கிப் பகவானும் இல்லை; ஆதலால், அவர்களிருவருமே சேர்ந்து நமக்கு உத்தேஸ்யர்கள் என்பதுதான். அதாவது, நமக்கு தைவம் ஸ்ரீ விஸிஷ்டனான நாராயணனே என்று ஸித்திக்கும்.

இப்படிச் சொல்வதன் அர்த்தத்தைக் கொஞ்சம் பரிசீலநம் செய்து பார்ப்போம். அநேக ஸ்ருதி வாக்யங்களாலும் இதிஹாஸ புராண வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீ என்னும் ஒரு தத்வ முண்டு என்று தெரிகிறது. அந்தத் தத்வம் அசேதநங்களைச் சேர்ந்ததா? இல்லாவிட்டால் சேதநர்களாகிற ஜீவன்களில் ஒன்ரு? அதுவு மில்லாவிட்டால் ஈச்வர கோடியைச் சேர்ந்ததா? என்று ஜங்கிக்கும் ஆகாங்க்ஷைகளில் பலர் பலவிதமாக அபிப்ராயப்பட் டிருக்கிருர்கள். பகவானுக்கு அதிஷ்டாநமாக இருக்கும் ஜடமான ப்ரக்ருதியைத்தான் ஸ்ரீ என்று சொல்வார் சிலர். பகவானுடைய அஹந்தையென்றும் ஶக்தியென்றும் ப்ரபையென்றும் சொல்வார் மற்றும் சிலர். இவ்விதமாகச் சொல்வாரைவிட விலக்ஷணர்களாக, ஸ்ரீக்குச் சேதநத்வதை அங்கீகரித்து, பகவானைவிட ஸ்ரீ வேறுபட்டவளன்று பகவானே அவள் என்றும், ஸ்ரீதான் லோகநாதை தத்வத்ரயத்திற்கும் ஈஶ்வரீ மற்ற எவனும் லோகநாதனல்ல வென்றும், நாராயணனே லோகநாதன் ஸ்ரீக்கு லோகநாதத்வ மில்லை ஜீவத்வம் மாத்திரமுண்டு என்றும் சொல்வாரு முண்டு. நமது ஆசார்யர்கள் இந்த மதமொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீ அசேதநமல்லள், ஜீவனுமல்லள், ஈஶ்வரகோடியைச் சேர்ந்தவளே; லோகநாதனுகிற நாராயணனைவிட வேறுபட்ட தத்வம்; பர வ்யூஹாதி பஞ்ச ப்ரகாரங்களான அவஸ்தைகளிலும், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது முதலிய அவஸ்தைகளிலும், மற்றை ஸகல ஜகத்துக்கும் ஶேஷியாக நிற்கும் அவஸ்தையிலும் இவர்களிருவரும் பதிபத்நீ ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு "அகலகில்லே னிறையும்" என்கிறபடி ஒருபொழுதும் விஶ்லேஷமின்றிக்கே இருவரும் கூடவே அந்வயிகளாகிருர்கள்; ஷாட்குண்யம் அதற்குள் அடங்கியிருக்கும் மற்றைக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் இரண்டு பெயருக்கும் ஸமம்; ஆனல், இரண்டு பெயரும் ஸ்வேச்சையால் குணங்களையும் விபூதிகளையும் வ்யாபாரங்களையும் கூருக விபஜித்துக்கொண்டு ஈஸ்வரத்வத்திற்கு ஹாநியின்றிக்கே இருக்கிருர்கள்; இப்படி ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேஶத்திலும் ஸஂஶ்லிஷ்டர்களாக இருக்கும் ஶரண்ய தம்பதிகளே நமக்கு உத்தேஶ்யர் என்பது தான் நமது ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம்.

இது விஷயமாகச் சில ஸம்ஶயங்கள் ஜநிக்கலாம். முதலில், கீழ்ச் சொல்லியிருப்பதுபோல எம்பெருமான் பிராட்டி என்னும்

இரண்டு பெயருக்கும் ஸாம்யத்தை ஒத்துக்கொண்டால், ஈஶ்வர த்வித்வம் ஸம்பவிக்குமே; ப்ரஹ்மமொன்றே யென்றும், அது நிஸ்ஸமாப்யதிகமென்றும் சொல்லும் வாக்யங்களுக் கெல்லாம் இது விருத்திக்காதோ? என்று தோன்றும். அப்படிப்பட்ட விரோதத்திற்கு ஹேதுவில்லையென்றே நமது ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால், ஜகத் காரணமாகிற ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீ விஶிஷ்டனான நாராயணனையே சொல்லுகின்றன; இப்படி ஈஶ்வரனைச் சொல்லும் ஸகல வாக்யங்களும் ஸ்ரீக்கும் உபலக்ஷணங்களாகிறபடியால், ஒன்றென்றும் நிஸ்ஸமாப்யதிகமென்றும் சொல்லுமிடமெல்லாம் ஜீவன்களும் அசேதநங்களும் விலக்கப் படுகின்றனவே தவிர, ஸ்ரீக்கு வ்யாவ்ருத்தி ஏற்படாது என்பது ஸித்தம். ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதக வாக்யங்கள் ஸ்ரீ விஶிஷ்டனான நாராயணனையே குறிக்கின்றன வென்பதற்கு ப்ரமாணமென்னவென்று கேட்டால், அதற்குப் பின்வருமாறு ஸமாதாநமுண்டு. ஜகத்துக்குக் காரணமான வஸ்துவைப்பற்றிப் பேசும் காரண வாக்யங்களாகிற "ஆத்மா வா இத³மக்³ர ஆஸீத்", "ப்³ரஹ்ம வா இத³மக்³ர ஆஸீத்", "ஹிரண்யக³ர்ப⁴ஸ் ஸமவர்த்ததாக்³ரே", "ந ஸந் ந சாஸச்சி²வ ஏவ கேவல:", "ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்" [முதலில் ஆத்மா என்னும் பொருளிருந்தது, ப்ரஹ்மமிருந்தது, ஹிரண்யகர்ப்பனென்னும் ப்ரஹ்மா இருந்தான், கேவலம் ஶிவனே இருந்தான், நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான்] என்கிற இந்த வாக்யங்களெல்லாவற்றாலும் ஶ்ருதி, ஜகத் காரணத்தைக் காண்பிக்க உபக்ரமித்து, இப்படி நாநாவிதமான ஶப்தங்களைச் சொல்லி யிருக்கிறபடியால், ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ராதிகளுக்குள் ஜகத் காரணம் இன்னானொன்று நிர்த்தாரணம் செய்ய விநிகமகமொன்று மில்லாததைப் பார்த்து, "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" [ஹே பகவந், ஹ்ரீ என்னும் பூதேவியும், லக்ஷ்மியும் உம்முடைய பத்நிகள்] என்கிற வாக்யத்தால் லக்ஷ்மீபதித்வமே நிஶ்சாயகமான லிங்கம் என்பதை விவரிக்கிறது என்பதுதான். ஆகையால், ஶ்ரிய:பதியாகிற நாராயணனே ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகங்களான வாக்யங்களால் குறிக்கப்படுகிறான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. இந்த அர்த்தத்தை,

“[illegible] ॥”

[புருஷ ஸூக்தத்தில் யாரொருவன் ஜகத்திற்கெல்லாம் ஈச்வர னென்று சொல்லப்படுகிறானோ, அவன், ஹேலக்ஷ்மி! உம்மு டைய பதியே என்று உத்தராநுவாக மாகிற ஸ்ரீஸூக்தம் விளக் குகின்றது] என்கிற வாக்யத்தாலும்,

“[illegible]”

[வேதாந்த வாக்யங்கள், பரமான தத்வம் இன்னது என்று கண்டு பிடிக்க ப்ரவ்ருத்தித்து, ஸ்ரீய:பதியாகிற நாராயணனுடைய மார் பில் ஸ்ரீயினுடைய திருவடிச் சுவடுக ளிருப்பதைப் பார்த்து ‘இவர் தான் பரதத்வம்’ என்று நிச்சயம் செய்தன] என்கிற வாக்யத் தாலும் ஸ்ரீபட்டரும்,

“[illegible]”

[அகண்டமாயும் வாங்மநஸ்ஸூக்கு எட்டாமலு மிருக்கும் ப்ரஸி த்தமான அந்தப் பரம் ஜ்யோதிஸ், ஹேலக்ஷ்மி! உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தின் அலக்தகத்தால் சிஹ்நிதமாக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது] என்கிற வாக்யத்தால் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் நன்றாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படி ச்ருதி முதலியவைகள் இருவருமே சேஷிகள் என்று சொல்வதுடன், இருவரும் பரஸ்பரம் விச்லேஷ மின்றி க்கே ஸ்வரூபத்திலும் ரூபத்திலும் ஸம்ச்லிஷ்டமாக இருக்கிறார் களென்றும் சொல்வதால், இப்பொழுது விவரித்திருக்கிறபடி ஸ்ரீக்குப் பதியாக இருக்கும் புருஷோத்தமன் ஸ்ரீயுடன் விசிஷ்ட னாகவே ப்ரஹ்மகார்யமான ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலியவைகளில் அந்வயிக்கிறானென்று விளங்குகின்றது. “[illegible] விஷ்ணுபத்நீ” என்கிற வாக்யத்தில் விஷ்ணுவுக்கும் பிராட்டிக்கும் சொல்லப்படும் பதி பத்நீ ஸம்பந்தம், லோகத்தில் தம்பதிகளுக் குள் யாகாதி க்ருத்யங்களைக்குறித்து அந்யதர லோபம் கூடாதது போல, ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களிலும் இவர்களுக்குள் வைசிஷ்ட்யம் அவச்யம் என்பதை ஸூசிப்பிக்கிறது.

“யதா ஸோ ஜகதாம் வ்யாப்தா ஸ்வரூபேண ஸ்வபாவத: ।
ததா வ்யாப்தம் தயா ஸர்வம் நியந்த்ரீ ச ததேஸ்வரீ ।
ஸோ வ்யாப்தா ததா ஸாऽபி ததா வ்யாப்தோऽஹமீஸ்வர: ॥”

என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வாக்யம் பரஸ்பரம் இந்தத் தம்பதிகளுக்குள் பூர்ண வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறபடியால் இவர்கள் விஸ்லேஷமின்றிக்கே கடிதர்களாக இருக்கிறார்க ளென்பதற்கு இதுவே ப்ரமாணம். “விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ” என்கிற வாக்யமும் இவர்களுடைய அவிநாபூதத்வத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் ஸ்ரீ விஸிஷ்டனே ப்ரஹ்ம மென்பதற்கு ஆக்ஷேபமில்லை; ஈஸ்வரத்வித்வப்ரஸங்கத்திற்கும் ஹேதுவில்லை.

இரண்டாவது, இப்படி இருவரும் ஈஸ்வரர்களானால், குணவிபூதி முதலியவை இருவருக்கும் ஸாதாரணங்களோ? இல்லாவிட்டால் அவைகளுள் இவர்களுக்கு ஏதாவது விபாகமுண்டோ? அவ்விதமாகக் குணவிபாக மேற்பட்டு ஒவ்வொருவருக்கும் சிற்சில குணங்கள்தான் உண்டு என்கிற ஒரு நியமமிருந்தால், ஸர்வகார்ய ஹேதுத்வமென்பது நீங்குமாதலால் ஈஸ்வரத்வம் ஓடிவிடாதோ? என்று கேட்கலாம். இவர்களுக்குள் குணாதி விபாகமொன்று உண்டு; ஆனால் அது ஈஸ்வரத்வத்தின் ஹானிக்கு ஹேதுவாகாது. ஈஸ்வரத்வமென்பது ஸர்வகார்யங்களையும் ஸாதிக்கும் திறமையை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மையேதவிர, எப்பொழுதும் ஸர்வ கார்யங்களையும் ஸாதித்துக்கொண்டே இருக்கவேணுமென்கிற நியமத்தை அவலம்பித்ததன்று. இவர்களிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் குணம் முதலியவற்றின் விபாகங்கள், ப்ராப்தியாதல் ஸக்தியாதல் இல்லாமையா லில்லை; தமது இச்சா மாத்ரத்தாலே உண்டானவை. இவர்கள் திவ்ய தம்பதிகளாதலால் விருத்தேச்சை என்பது ஒரு பொழுதும் இவர்களுக்கு ஸம்பவியாது. ஸர்வகார்ய ஸமர்த்தத்வம் இரண்டு பெயரிட்த்திலு மிருக்கிறபடியால் ஈஸ்வரத்வத்திற்கு ஹானியில்லை.

இந்தக் குணாதி விபாகம் எப்படிப்பட்டது? என்பதைக் கொஞ்சம் விசாரிப்போம். “அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ” [விஷ்ணுபத்நியாக இருக்கும் லக்ஷ்மி, இந்த ஜகத்திற்கு ஈஸ்வரீ] என்று லக்ஷ்மிக்கு ஈஸாநத்வமும், “ஈஸாநோ ஹரிதஸ்வ

ஸ்)" [பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமானமாக இருக்கும் ப்ரபஞ்சம் எல்லாவற்றிற்கும் பகவான் ஈஶ்வரன்] என்று பகவானுக்கு ஈஶாநத்வமும், இப்படி இரண்டு பெயருக்கும் ஸமப்ராதாந்யம் கொடுத்து ஶ்ருதி படித்திருக்கையிலும், 'விஷ்ணுபத்நீ' என்கிற பதத்தால் லக்ஷ்மீ விஷ்ணுவுக்கு ஶேஷபூதை என்பது ஏற்படுகிறபடியால், இந்த விஶிஷ்டதத்வத்தில் லக்ஷ்மிக்கு நியமேந ஒரு விஶேஷணத்வத்தையும் பகவானுக்கு விஶேஷ்யத்வத்தையும் நாம் கண்டு கொள்ளுகிறோம். இந்த வாக்யத்தின் பலத்தினாலே பகவானுக்குப் பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான தண்டதாரத்வம் முதலிய குணங்களையும், பிராட்டிக்கு ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமான புருஷகாரத்வாதிகளையும் ஆசார்யர்கள் அநுமித்து, இதுபோன்ற ஒரு குண விபாகம் உண்டாகியிருக்கிறதாக விவரித்திருக்கிறார்கள். மேலும், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில்,

"தே₃வ திர்யங்மநுஷ்யேஷு பு₄ந்நாமா ப₄க₃வாந் ஹரி: ।
ஸ்த்ரீநாம்நீ ஶ்ரீஶ்ச விஜ்ஞேயா நாநயோர்வித்₃யதே பரம் ॥"

[ஸகல ஜந்துக்களிலும் பும்ஸ்தவமிருக்கு மிடமெல்லாம் பகவான் இருக்கிறார்; ஸ்த்ரீத்வமிருக்கு மிடமெல்லாம் லக்ஷ்மீ இருக்கிறாள்] என்கிற வாக்யத்தால் விபூதியிலும் குணங்களிற் போலவே ஓர் ஐச்சிக விபாக மிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த விபாகத்தை ஸ்ரீ பட்டர் ஸ்ரீகுண ரத்ந கோஶத்தில் பரக்கத் தெரிவித்திருக்கிறார். முதலில் ஒரு ஶ்லோகத்தால் ஷாட்குண்யம் முதலிய ஸகல கல்யாண குணங்களும் இரண்டிடத்திலும் ஸமமென்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு ஒரு ஶ்லோகத்தால் ஸ்வேச்சையினாலே ஏற்பட்டிருக்கும் விபாகத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறார்.

"ஷட்₃ஶக்ந ஸஹ ஜ்யோதி ஜ்ஞாநாதி₃நஶ்வராங்க₃ ஜயஷட்₃யா
ஷண் த்வாரண வ்ருத்₃தி₄க்ஷேமங்கராங்க₃ ப₄வாப்₃த₄ய: ।
க்ஷமா ஶீலா: காந்தி ஸ்ரீவத்ஸ ஶ்ரீவத்ஸ தீம்ஶிரோ
த்வ ஸமவதஸ்ஶ்வேத ஸாதா₄ரணா மஹிமாஶய: ॥"

[ஹே லக்ஷ்மி! ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய ஆறு குணங்களும், பஶு புத்ராதி ஸம்ருத்தி ரூபமான மஹிமை ஸ்வர்க்க கைவல்ய அபவர்

க்கம் முதலிய மஹிமை இவை யெல்லாவற்றையும் ப்ரார்த்திப் பவருக்கு அவற்றைப் பூர்ணமாகக் கொடுக்கும் தன்மையும், காந்தி முதலிய ஸகலவிதமான ரூபகுணங்களும், இன்னும் இவை போன்ற மற்றைக் குணங்களும், பகவானுக்கும் உமக்கும் ஸாதா ரணங்களே.]

“ யாவகாஉள தாெஷ்யவ்யாவஸதா ஸத்ராஸஉந
ஷீலகாதீநு கருகா ஹஜவதி ஜாணாநு வஸ்வலவாஉஹாநு ।
கயி ஹீஸ்வகாஹா நுஜீவதி வாராயஜாணா
கஷாதீநா ஹொ கூூ ஹவக்யவயொரா தூநி ஹிஉா ॥ ”

[ஹேலக்ஷ்மி! கீழ்க் கூறியபடி யௌவநம் முதலிய குணங்கள் உங்க ளிருவருக்கும் துல்யமாக இருக்கையிலும், பும்ஸ்த்வத்திற்கு அநுகுணமான ஸ்வாதந்த்ர்யம் முதலிய குணங்கள் உம்முடைய பர்த்தாவுக்கும், ஸ்த்ரீத்வத்திற்கு அஸாதாரணமாக இருக்கும் மார்த்தவம் முதலிய குணங்கள் உமக்கும் என்கிற ஒரு விபா கத்தை இரண்டு பெயருமாக ஒத்துச் செய்துகொண் டிருக்கிறபடி யால், உங்கள் இருவருக்கும் ஸ்வரூபத்தில் பேதமொன்று உண்டு.]

ஆனல், இவ்விதமாக லக்ஷ்மிக்குப் பாரதந்த்ர்யமுண்டு என்று அங்கீகரித்தால், பாரதந்த்ர்யம் ஈஶ்வர தத்வத்தினுடைய ஸ்வ பாவமல்லாமல் ஈஶிதவ்ய தத்வங்களுடைய ஸ்வபாவமாதலால் லக்ஷ்மியினிடத்தில் ஈஶிதவ்யத்வம் ப்ரஸங்கிக்குமே! அது ஸாது வாகுமா? என்கிற ஶங்கையொன்று உண்டாகலாம். அந்த ஶங் கை ஸரியன்று. லக்ஷ்மிக்கு நாம் அங்கீகரிக்கும் பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வேச்சா ப்ரயுக்தமே தவிர ஸ்வதஃ ப்ராப்தமல்லவாதலால் லக்ஷ் மியின் ஈஶ்வரத்வத்திற்கு யாதொரு குறைவும் உண்டாகாது. ஈஶிதவ்யங்களாகிற ஜீவாதிகளுக்கு இருக்கும் ஶேஷத்வ பாரதந் த்ர்யங்கள் ஸ்வதஃ ப்ராப்தங்க ளென்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக் கின்றன? “ ஶக்த்யாஸஹ விஶிஷ்டம் பஶ்வா வஸ்ராஜஸ்தீஶஸ்ய தா ஸாஸவி_தயாவ நஸ்ஸாயாணஸிதஸ்வம் ஶ்ரீ ஶ்ரீ ஶஷியா உள வ ஸவிதகஷெஶஷீ ” [சித் அசித் அடங்கிய ப்ரபஞ்சமா னது லக்ஷ்மிக்கு வ்யாப்யம். அந்த லக்ஷ்மீ தன்னுடைய பதியா கிற ஈஶ்வரனுக்கு வ்யாப்யை. அப்படி இருந்தாலும் ஶ்ரீ ஹரியஃ

பதி இரண்டு பெயருக்குமே அநந்ய ஸாதாரணமான ஈஶித்ருத்வ முண்டு ; அவர்க ளிருவருமே ஸகலமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஶேஷி யாகிறார்கள்.] என்கிற அஹிர்புத்ந்ய வசநம் ஸ்ரீ நிஷ்டமான ஜக தீஶ்வரத்வத்தை விளக்கும்.

இவ்விதமாக லக்ஷ்மீ என்னும் தத்வத்திற்கு ஸ்வரூபாதிகளை ஒத்துக்கொள்வதில் நமது ஆசார்யர்கள் ப்ரமாண பரதந்த்ரர்களா கவே புகுந்திருக்கிறார்கள். "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என் கிற புருஷஸூக்த வாக்யமும், "ஈஶ்வரீꣳ ஸர்வபூதாநாம்", "ஸுபேஸுஸ்ஸா நாம ஜநநீ விஷ்ணுபத்நீ", "ஶ்ரியம் லோகே தேவஜுஷ்டாமுதாராம்", "ஶ்ரியம் வஸாநா அம்ருதத்வமாயந்" இத் யாதியான ஸ்ரீ ஸூக்த வாக்யங்களும், கீழ்ச் சொல்லப்பட்டிருக் கும் "ப்ராணதஸ்ய ஸர்வேண வ்யாப்திஸ்தாயாரணீ ததா" முதலிய ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வாக்யங்களும், "ஶாந்தா தத்பதிவ்ரதா" முதலிய பகவச் சாஸ்த்ர வசநங்களும், இன்னும் இவை போன்ற பரஸ்பர வாக்யாந்தரங்களும் நமது ஆசார்யர்களால் அங் கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் மதத்திற்கு ப்ரமாணங்கள்.

ஆனல், ஸ்ரீக்கு ஸ்வரூபாந்தரங்களைச் சொல்லும் அநேக வாக் யங்க ளிருக்கின்றனவே !

"த்வம் யாத்ருஶோஸி கமலாபி ததாத்ருஶீ தே
தாராநுரூப்யவயோ நியதா ஹி மந்ய: ।
மாயா விபஜ்ய பவதீ துநுமேகமேவ
ஜாதம் பிதா ச விதா ச பவாந் நிரோஹா: ॥"

[ஹே பகவந் ! நீர் எவ்விதமான ஸ்வரூப ரூபாதிகளை யுடையவ ரோ, அவ்விதமான ஸ்வரூப ரூபாதிகளை யுடையவளாகவே உம் முடைய பத்நியாகிற லக்ஷ்மியையும் பெரியோர்கள் சொல்லுகி றார்கள். ஆகையால் உங்களுக்குள் பேத கந்தமே இல்லை. நீர்தான் மாயையால் ரூபத்தை விபாகித்துக்கொண்டு ஜகத்திற்குப் பிதா வாகவும் மாதாவாகவு மிருக்கிறீர்] இத்யாதியான பல வாக்யாந் தரங்கள் 'லக்ஷ்மியும் பகவானும் அநந்யர்கள்' என்பது முதலிய

பக்ஷாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறபடியால், நமது ஆசார்யர்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பேதத்தையும் ஈஶ்வரத்தன்மையையும் நாம் எவ்விதமாக ஒத்துக்கொள்ளக்கூடும்? என்று ஒரு ஸம்ஶயம் ஜநிக்கலாம். இவற்றிற் சொல்லப்பட் டிருக்குமவையெல்லாம் வேறு விதமாக உபபந்நமாகிவிடு மாதலால், ஶ்ருதிகள் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாக இவர்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யம் முதலியவற்றை இந்த வாக்யங்கள் சொல்லுகின்றனவென்று நாம் அங்கீகரிப்பது ஸாதுவாகாது என்பது ஆசார்யர்களுடைய நிர்வாஹம்.

மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்றவராய் நமது ஆசார்ய ஸந்ததிகூடஸ்தராக இருக்கும் ஆழ்வாரே, ‘அவஹிதராய்ச் சிரகாலம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தோடே பஹு ஶாஸ்த்ர ஶ்ரவண மநநங்களைப் பண்ணினார்க்கல்லது ஈஶ்வரதத்வம் நிஷ்கர்ஷிக்க முடியாது’ என்று “இறைநிலை யுணர்வரிது” என்கிற வாக்யத்தால் அருளிச்செய்திருக்க, நாம் நமது ஸங்குசித ஜ்ஞாநத்தின் பலத்தை அவலம்பித்து, ஈஶ்வர தத்வத்தை இப்படிப்பட்டதுதான் என்று ஸுலபமாக நிஷ்கர்ஷிக்க ப்ரயத்நப்படுவது ஒரு பெரிய ஸாஹஸமே யாகும். ஆகையால், எற்கெனவே மற்றொரு ப்ரகரணத்தில் நாம் சொல்லியிருப்பதை இப்பொழுது திரும்பவும் சொல்லுகிறோம், ஆசார்யர்கள் காண்பித்திருக்கும் மார்க்கமே நமக்குக் கதி.

“க்ஷுத்ராணாமவிஷயநிதி: காऽபி காருண்யஸீமா
நித்யாநந்தா நிஜவிபவவஶாத் ஸ்வைரஸஞ்சாரஸாரா ।
ஸம்பத்ஸ்ரோதோவிஜயிநஸ் ஸந்ததம் ஸர்வதோ
வைஷா தேவீ ஸகலஜகதாம் வ்யாப்ய நாகாதேயநீ:॥”

எஸ். வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

श्रीमते यज्ञवराहपरब्रह्मणे नमः.

ஸ்ரௌதகர்மங்கள்.

यदङ्गमिष्ट्वा यदङ्गमिष्ट्वा बाह्यां यज्ञसिद्धिरेव च ।
प्राप्यते च परं ब्राह्म्यं स नो विष्णुः
प्रसीदतु ॥

இப்பொழுது ருக்யஜுஸ்ஸாமாதி வேதத்ரயங்களிலும் விஶேஷமாய்ப் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற பரம பாவநங்களான யாகங்களின் ஸ்வரூபங்களைப் பற்றியும், அவைகளின் ஆவஶ்யகதையைப் பற்றியும் சிறிது ஸங்க்ரஹமாக நிரூபிப்போம்.

"वैदिकैः कर्मभिः पुण्यैर्निषेकाद्यैर्द्विजन्मनाम् । कार्यः शरीरसंस्कारः पावनः प्रेत्य चेह च ॥"

"चित्रकर्म यथानेकै रङ्गैरुन्मील्यते शनैः । ब्राह्मण्यमपि तद्वत्स्यात् संस्कारैर्विधिपूर्वकैः ॥"

இதுபோன்ற மநு யாஜ்ஞ்ய வல்க்யாதி வசநங்களால், அநேக வர்ண விந்யாஸத்தால் சித்ரகர்மாவானது பூர்த்தியை அடைவதுபோல பிராஹ்மண்யமும், ஸம்ஸ்காரங்களென்று சொல்லப்படும் ஶ்ரௌத, ஸ்மார்த்த கர்ம விஶேஷங்களாலேயே பூர்ணமாகிறதென்று வ்யக்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி பிராஹ்மண்யபூர்த்திக்கு ஹேதுவான ஸம்ஸ்காரங்களனைத்தும் கௌதம மஹர்ஷியால் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன:—

"𑌗𑌰𑍍𑌭𑌾𑌧𑌾𑌨 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌵𑌨 𑌸𑍀𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋𑌨𑍍𑌨𑌯𑌨 𑌜𑌾𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌕𑌰𑌣 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌪𑍍𑌰𑌾𑌶𑌨 𑌚𑍌𑌲 𑌉𑌪𑌨𑌯𑌨 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨 𑌸𑌹𑌧𑌰𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍀𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌃, 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂, 𑌅𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌵𑌣 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌧𑌂, 𑌶𑍍𑌰𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯𑌣𑍀 𑌚𑍈𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌵𑌯𑍁𑌜𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌪𑌾𑌕𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑍇𑌯𑌂, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌹𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌸𑌾𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑌯𑌣𑌂 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌢𑌪𑌶𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌮𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃, 𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑍋𑌽𑌤𑍍𑌯𑌗𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮 𑌉𑌕𑍍𑌥𑍍𑌯𑌃 𑌷𑍋𑌡𑌶𑍀 𑌵𑌾𑌜𑌪𑍇𑌯𑍋𑌽𑌤𑌿𑌰𑌾𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌪𑍍𑌤𑍋𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌪𑍍𑌤 𑌸𑍋𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌚𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑌿𑌂𑌶𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃" 𑌇𑌤𑌿 ॥ இந்த நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களாலும் 𑌯𑌥𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவனே ஸம்பூர்ண ப்ராஹ்மண்யமுள்ளவனென்று சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச்சொல்லிய ஸம்ஸ்காரங்களில் கர்பாதாநம் முதல் பாகயஜ்ஞம் வரையிலுள்ள ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்ருதியில் விதி கிடைக்காதாயினும், மந்வாதி மஹர்ஷிகளுடைய வசநத்தாலும் ஆசாரத்தாலும் இவைகளுக்கு அநுமித ஸ்ருதி மூலத்வம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது. இவ்வர்த்தத்தையே "𑌅𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇" என்கிற ஸூத்ரத்தால் ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி விளக்கிக் காட்டினார். இப்படி 𑌔𑌪𑌾𑌸𑌨 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌹𑌾 யஜ்ஞாதிகளுக்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்ருதியில் விதி யில்லாமல் ஸ்ம்ருதிகளிலேயே விதி கிடைப்பதால் அவைகளை ஸ்மார்த்த கர்மாக்களென்று சொல்வது வழக்கமாயிற்று. இந்த ஸ்மார்த்த கர்மங்கள் இப்போது உத்ஸவைகப் பிரதாநமாகவே யாவராலும் 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿க்கப்பட்டு வருவதால் அவைகளைப்பற்றி ஒன்றும் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

மேற்படி ஸம்ஸ்காரங்களில் இரண்டாவது பாகத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அக்நிஹோத்ரம் முதல் அப்தோர்யாமம் வரையிலுள்ள ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு இப்போது 𑌪𑍍𑌰𑌚𑌾𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌤𑍍

யங்களிலும் விதிகள் ஸ்பஷ்டமாகக் கிடைக்கிறபடியால் அவைக
ளுக்குப் பிரமாணாந்தராபேக்ஷை யில்லாததோடு மற்றை கர்
மங்களைவிட இவைகளே ப்ரபலங்களென்றும் முக்கியமாய் அநு
ஷ்டிக்க வேண்டியவைகளென்றும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இப்படி
இந்தக் கர்மங்கள் பிரத்யக்ஷ ஶ்ருதிகளாலேயே விதிக்கப்படுகிறபடி
யால் இவைகளை ஶ்ரௌத கர்மங்களென்று வ்யவஹரிப்பதுண்டு.
இந்தக் கர்மங்கள் ப்ரதானமாக மூன்று வேதங்களாலும் விதிக்
கப்படுகின்றன. அதில் 'அத்வர்யு' என்பவனுக்கு வேண்டிய
மந்திரங்களையும் பிரயோகங்களையும் யஜுர்வேதமொன்றே போ
திக்கிறது. இக்காரணத்தைக் கொண்டுதான் யஜுர்வேதத்திற்கு
"அத்வர்யுஶாகை" என்று நாமதேயம் வழங்கிவருகிறது. அப்
படியே 'ஹோதா' என்பவன் செய்யவேண்டிய விதிகளை ருக்வே
தமும், "உத்காதா" என்பவன் செய்யவேண்டிய விதிகளை
ஸாமவேதமும் போதிக்கிறபடியால் அவைகளுக்கும் க்ரமமாக
ஹௌத்ரஶாகை என்றும் ஔத்காத்ரஶாகை என்றும் வ்யவ
ஹார முண்டு. இந்த மாதிரி அந்தந்த ஶாகையில் சொல்லப்பட்ட
விஷயங்களை அநுஷ்டானோபயோகிகளாகச் செய்ய விரும்பி ஆப
ஸ்தம்ப போதாயந ஆஶ்வலாயந பாரத்வாஜ காத்யாயந த்ரா
ஹ்யாயணாதி மஹர்ஷிகள் ஸவிஸ்தரமான கல்பஸூத்ரங்களைச்
செய்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி வேதத்ரயத்தாலும் கல்பஸூத்ரங்களாலும் ஆஶ்
ரம தர்மங்களென்று, விதிக்கப்பட்ட அக்நிஹோத்ர தர்ஶ பூர்ண
மாஸ பசுபந்த ஸோமயாகாதிகள் நித்யங்களாயும் அகரணே
ப்ரத்யவாயாவஹங்களாயு மிருப்பதைக் கொண்டு த்ரைவர்ணிக
ராலும் மற்றை வைதிகர்களாலும் யாவஜ்ஜீவம் அநுஷ்டிக்க வேண்
டியவைகளாகின்றன. ததாஹி தைத்திரீயே - "ஜாயமானோ
வை ப்ராஹ்மணஸ்த்ரிபி: ருணவா ஜாயதே ப்ரஹ்மசர்யேண
ருஷிப்யோ யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய: ஏஷ

வா ஜாயமாநோ வை ப்ராஹ்மணஸ் த்ரிபிர் ருணவா ஜாயதே ப்ரஹ்மசர்யேண ருஷிப்யோ யஜ்ஞேந தேவேப்ய: ப்ரஜயா பித்ருப்ய ஏஷ வா அந்ருணோ ய: புத்ரீ யஜ்வா ப்ரஹ்மசாரி வாஸீ" என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது பிராஹ்மணனுக்கு ஜாதமாத்ரத்தில் ரிஷிருணம், தேவருணம், பித்ருருணமென்கிற மூன்று ருணங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும், அவைகள் கிரமமாக வேதாத்யயந, பிரஜோத்பாதந, யாகாநுஷ்டாநாதிகளால் போக்கடிக்கக் கூடியவைகளென்றும், இந்த மூன்றும் செய்தவனே ருண தோஷமில்லாதவனென்றும் மேற்படி ஸ்ருதியிற் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்ருதியில் யஜ்ஞஶப்தத்தால் பாகயஜ்ஞ ஹவிர்யஜ்ஞ ஸோமயஜ்ஞாதிகளான 21 யஜ்ஞங்களுக்கும் கிரஹணமுண்டு. ஸர்வம் ச, இந்த ஏகவிம்ஶதி யஜ்ஞங்களும் தேவருணத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டிய நிமித்தம் ப்ராஹ்மணனால் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியவைகளென்பது ஸ்ருதியின் பரம தாத்பர்யம்.

இவ்வர்த்தத்தை வைத்துக்கொண்டுதான் வஸிஷ்ட மஹர்ஷியும் "அவஶ்யம் ப்ராஹ்மணோऽக்நீநாதததீத தர்ஶபூர்ணமாஸாக்ரயணேஷ்டிசாதுர்மாஸ்யபஶுஸோமைஶ்ச யஜேத", "நைய்யமிகம் ஹ்யேதத்ருணஸம்ஸ்துதம்" என்கிற ஸூத்ரத்தால் அக்நிஹோத்ராதி யஜ்ஞங்களை ருணாபநோதநார்த்தமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று நியமநம் செய்தார். மநு யாஜ்ஞவல்க்யாதி ஸ்மர்த்தாக்களும் இம்மாதிரி ருணங்களை யதாகாலம் யஜ்ஞாத்யநுஷ்டாநத்தால் பரிஹரித்துக் கொள்ளாமல்போனால் உபபாதக தோஷமுண்டென்று, "தேவர்ஷி பித்ரூணாம் ருணாநபாகரணம்" "அநாஹிதாக்நிதாஸ்தேயம் ருணாநாமநபக்ரியா" இத்யாதிகளில் பிரபஞ்சித்தார்கள். இங்கு விஜ்ஞாநேஶ்வரர் "அதீதஸ்ய வேதஸ்ய ப்ரஹ்மசார்யாதௌ ருணாநபாகரணம், ததா தேவர்ஷிபித்ருஸம்பந்திநோ ருணஸ்யாநபாகரணஞ்ச" என்று வ்யாக்யாநம் செய்தார். இப்படி யதாகாலம் யஜ்ஞாதிகளை யநுஷ்டித்து ருணதோஷத்தைப் பரிஹரித்

துக் கொள்ளாமல் போனால் உபபாதகங்களுக்கென்று விதிக்கப்பட்டுள்ள பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ள வேணு மென்பதையும் விஜ்ஞானேச்வரரே, "வைதிகஸ்ய ஜாயமாந இத்யாத்யாம்நாத ருணத்ரயஸ்ய யஜ்ஞாத்யகரணே 'உபபாதகஸங்க்யா சாந்த்ராயணம் வா' இதி உபபாதக ஸாமாந்யவிஹிதம் வ்ரதத்ரயம் சக்த்யபேக்ஷயா யோஜ்யம் ப்ராயச்சித்தார்த்தம் ..." இத்யாதிகளால் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி ஏகவிம்சதி யஜ்ஞாநுஷ்டானம் ஆவச்யகமாயிருந்தாலும் அவைகளில் ஏதோ சில (ஔபாஸநாதி) கர்மாநுஷ்டான மாத்ரத்தாலேயே ருணமோக்ஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டுப் போகு மென்று சொல்வதற்கில்லை. ஏகவிம்சதி யஜ்ஞங்களுக்கும் ப்ரத்யேகமாக நித்யத்வம் ஸர்வ சாஸ்த்ர ஸம்மதமா யிருக்கிறபடியாலும், ஸங்கோசத்திற்கு பிரமாண மில்லாதபடியாலும் மேற்படி ஆசங்கைக்கே அவகாசமில்லையன்றோ? அப்படியானால் ஏதாவது ஒருகர்மாவினுடைய அநுஷ்டானத்தனாலேயே ருணமோக்ஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டுப் போகுமானால் மற்றை கர்மங்களனைத்தும் செய்யாமலிருந்துவிடவும் கூடுமே. அப்போது வைச்வதேவாதிகளுக்குக்கூட பரித்யாகம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆகையால் ஏகவிம்சதி யஜ்ஞாநுஷ்டாதாவுக்கே ருணமோக்ஷ சப்தம் கிடையாதென்று சிலர் சொல்வார்கள். வஸ்துதஸ்து, "ஜாயமாந" இதி ச்ருதியில் காணப்படுகிற யஜ்ஞ சப்தத்தால் ச்ரௌதமான அக்நிஹோத்ராதி யஜ்ஞங்களை க்ரஹிப்பதுதான் ந்யாய்யம்; பாகயஜ்ஞத்திற்கு இவ்விடத்தில் கிரஹணம் சொல்வது அஸங்கதமானது. அநுமித ச்ருதி மூலங்களான பாகயஜ்ஞங்களின் உபஸ்திதியைக் காட்டிலும் பிரத்யக்ஷ ச்ருதி மூலமான அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌத யஜ்ஞ க்ரஹணந்தான் முக்கியமானது. தவிர "ஏஷ

வா ஸந்த்யேண '' இதி வாக்யசேஷத்தால் ''யஜு'' பதம் ப்ரயுக்த மா யிருக்கிறபடியாலும் யஜுச் சப்தத்தால் ச்ரௌத யஜுர் க்ரஹணந்தான். ச்ருதியின் பாவமென்பது விளங்கும். யஜு பதமானது ஸ்மார்த்தாக்நி விஷயத்திலும் விசேஷமாக ஸோம யாஜி விஷயத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆகையால்தான் போதாயனர் ''ஸ்ஷ்வா ஸந்த்யேணோயஃ பஞ்சதீர் யஜு ஸ்மார்த்தாக்நிரேவைஷ உக்தோ பவதி'' என்கிறதால் இந்த ச்ருதி ஸ்மார்த்தாக்நி விஷயமென்று நிர்த்தாரணம் செய்தார். ஆகையால் யதாசக்தி அக்நிஹோத்ராதி ச்ரௌதகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவனுக்கே ஜபதோஷம் இல்லையாதென்பது நன்கு விளங்கும். இப்படி ஜபதோஷாபவாதனத்தை உபபாதக மத்யத்திற் சேர்த்தது போல ஸ்மார்த்தாக்நியா யில்லாம லிருப்பதும் தோஷாவஹமென்று நினைத்தேதான் அதையும் உபபாதக ஸ்ம்ருதியில் ரிஷிகள் படித்தார்கள். ததாஹி மநு: ''அநாஹிதாக்நிதா ஸ்தேயம்'' இதி, யாஜ்ஞவல்க்ய: - ''அநாஹிதாக்நிதா பண்யவிக்ரய:'' இதி. ஆகையால் ஸமர்த்த மிருக்கும்போது அநாஹிதாக்நியா யிருப்பவனுக்கும் உபபாதக பிராயச்சித்தத்தால் சுத்தி யென்று விஜ்ஞாநேச்வரர், ''ஸமர்த்தஸ்யாநாஹிதாக்நேஸ்ஸ்தேயே வ்ரதவதுஷ்டயம் ஸம்வத்ஸராதர்வாக் சாவதி சக்த்யபேக்ஷயா யோஜ்யம். அநாவதி து சாந்த்ரம் தைநாஸிகம். அபர்வாக் பஞ்சஸம்வத்ஸராத் காஷ்டாதிநிமித்த விசேஷாத்,

''ஸாயம்ப்ராதர்யதாகாலம் தத்தாயாதிஹோத்ரம் யதாவிதி।
தத்தாவஸ்ஸு த்ரிராத்ரேண தாவதி தாவதி விசுத்யதி॥
அநாஹிதாக்நௌ விப்ராணாம் யக்ஷ்யமாண ஸ்ததோ யதி
ஸ ஹி வ்ராதேந்த்ர வஸந்தா யஜேதஷ்டியாய து॥'' இதி

இத்யாதிகளில் விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். இன்னும் ஶ்ருதி கல்ப ஸூத்ராதிகளில் ஸந்த்யோபாஸநாதி கர்மங்களுக்குப் போல அக்நிஹோத்ராதிகளுக்கும் அப்யாஸம் விதிக்கப்படுகிறபடியால் இவைகள் நித்யங்களென்றும் அவஶ்யாநுஷ்டேயங்களென்றும் விளங்கும். ததா ஹி— "அஹரஹ: ப்ரவ்ரஜ்யேத யத்யக்நிஹோத்ரம் தத்ஸந்தத்ய தர்ஶபூர்ணமாஸ ஜுஹுயாத் । அதர்ஶபூர்ணமாஸேऽதர்ஶபூர்ணமாஸே ப்ரவ்ரஜ்யேத" இத்யாதி ஶ்ருதிகளிலும் "யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" "தர்ஶபூர்ணமாஸாப்யாம் யாவஜ்ஜீவம் யஜேத" "பஶுபந்தேந ஸம்வத்ஸரே ஸம்வத்ஸரே யஜேத, ஷட்ஸு ஷட்ஸு மாஸேஷ்வித்யேகே" "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷ்டோமேந யஜேத" இத்யாதி கல்ப ஸூத்ரங்களிலும் இவ்விஷயம் ஸ்பஷ்டம். இவ்விஷயத்தையே ப்ராஹ்மண தர்ம ப்ரகரணத்தில் மநுவும்,

"அக்நிஹோத்ரம் ச ஜுஹுயாதாத்யந்தே த்யுநிஶோ: ஸதா ।
தர்ஶேந சார்தமாஸாந்தே பௌர்ணமாஸேந சைவ ஹி ॥
ஸஸ்யாந்தே நவஸஸ்யேஷ்ட்யா ததர்த்வந்தே த்விஜோऽத்வரை: ।
பஶுநா த்வயநஸ்யாதௌ ஸமாந்தே ஸௌமிகைர்மகை: ॥"

இத்யாதி வசநங்களால் உரரீகரணம் செய்தார். அப்படியே யாஜ்ஞவல்க்யரும்

"ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் ஸோமா: பஶு: ப்ரத்யயநம் ததா ।
கர்தவ்யாக்ரயணேஷ்டிஶ்ச சாதுர்மாஸ்யாநி சைவ ஹி ॥"

என்கிறதால் அக்நிஹோத்ர தர்ஶ பூர்ணமாஸ பஶுபந்த ஸோம யாகாதிகளுக்கு தத்தத்காலத்தில் அவஶ்யாநுஷ்டேயத்வத்தை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதித்தார்.

(இன்னும் வரும்.)

அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேஶிகன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரியவசநம்.

"ஸத்யம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ப்ரூயாந்ந ப்ரூயாத் ஸத்யமப்ரியம்" என்பது, ஸமஸ்த ஸூக்ஷ்ம தர்மங்களையும் நன்றாக அறிந்திருக்கும் மஹர்ஷிகளுடைய வாக்யம். அதற்கு, 'ஸத்யத்தையே பேசவேண்டும்; ப்ரியத்தையே பேசவேண்டும்; ஸத்யமாக இருந்தாலும் அப்ரியமான ஒரு வாக்யத்தை ஒரு பொழுதும் பேசக்கூடாது' என்று அர்த்தம். "ஸத்யம் வத" என்கிற ஶ்ருதி ஸத்ய வசநத்தையே பெரிதாகச் சொல்லுகையிலும், ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்கள், ஸத்ய வசநம் ஜகத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்குக் காரணமாவதுபோல ப்ரிய வசநமும் ஜகத்தின் க்ஷேமத்திற்கு அவஶ்யமான காரணமென்று எண்ணி, ஸத்யவசநத்திற்குத் துல்யமாகவே ப்ரியவசநத்தையும் படித்திருக்கிறார்கள். 'ஒரு வார்த்தை ஒருவனுடைய காதுக்கு இனிமையாக இருந்தாலும் உண்மையல்லாமலிருந்தால் அதைப் பேசுவது எப்படிப் பிசகோ, அதுபோலவே ஒரு வார்த்தை உண்மையாக இருந்தாலும் அப்ரியமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதைப் பேசுவதும் பெருத்த பிசகே' என்பதுதான் இந்த வாக்யத்தின் கருத்து.

யதார்த்தமாகவே, பலவிதமான கஷ்டங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருக்கும் இந்தப் பூமியில் பிறந்து, எவ்விதமான ப்ரதிவிதாநத்திற்கும் அஶக்தர்களாக அளவற்ற துக்கங்களை அநுபவித்து

வரும் நமக்கு, ஸௌஹார்த்தமென்றும் அது காரணமாக ஏற்படும் ப்ரியவசநமென்றும் சொல்லப்படும் ஔஷதம் இல்லாவிட்டால், ஆறுதல் என்பதே துர்லபமாகிவிடும். நாம் எல்லாரும் ஸகல விதமான ஸம்பத்தும் நிறைந்தவர்களல்ல; சிலர் ஜீவநத்திற்கு அபேக்ஷிதமான தந தாந்ய மின்றிக்கே தாரித்ர்யத்தால் மிகவும் க்லேசப்படுவதையும், சிலர் தநம் முதலிய ஸம்பத்துக்களுடன் கூடினவராக இருந்தும் ஆரோக்யமின்றிக்கே பெரும் பிணிகளுக்குப் பாத்ரமாகி அதிமாத்ரம் வருந்துவதையும், சிலர் தந தாந்ய ஆரோக்யங்கள் முதலிய அநுக்ரஹங்களை அடைந்திருந்தும் பராதீநர்களாகிப் பல பெயர்களால் பலவிதமான துன்பமடைந்து உலக வாழ்க்கையிலேயே வெறுப்படையும்படி கஷ்டப்படுவதையும் நாம் பார்க்கிறோமல்லவா? இவ்விதமான உபத்ரவங்கள் கர்மாதீநங்களாதலால், அநுபவமன்றிக்கே மற்ற எவ்வித ஸாதுவான ப்ரதீகாரம் இவைகளுக்கு இல்லையாயினும், இப்படி வருந்துமவர்களிடம் நாம் ஸம துக்க ஸுகர்களாக அநுதாபத்தைக் காண்பிக்கக்கூடிய பேச்சுக்களைப் பேசுவதும், மற்றை எல்லா விஷயங்களிலும் அவர்களுடைய மநஸ்ஸுக்கு இனிமையாக இருக்கும் சொற்களைச் சொல்லி அவர்களுக்கு த்ருப்தி வரும்படி நடப்பதும் கொஞ்சம் ஆறுதலைக் கொடுக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. வ்ரணத்தை ஆற்றும் தைலம் முதலியவை தேஹத்திற்கு ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுப்பதுபோல, குளிர்ந்த வார்த்தைகளும் கலங்கி நிற்கும் மநஸ்ஸுக்கு ஓர் ஆஹ்லாதத்தைக் கொடுக்கின்றன.

Little words of kindness—
How they cheer the heart!
What a world of gladness
Will a smile impart!

என்று சொல்லியிருப்பது உண்மையே. தேறுதலுக்கு உரிய பரஸ்பர ஸௌஹார்த்தமும் ப்ரீதி ஸூசகங்களான சொற்களும்

இந்த லோகத்தில் நிரம்பி யிருந்தால், கர்ம பூமியில் பிறந்தது அடியாக நமக்கு உண்டாகும் கஷ்டங்களை நாம் மறந்து, இந்த லோகத்தை அபவர்க்கத்துக்குத் துல்யமாகவே பாவிப்போம்.

> Little deeds of kindness,
> Little words of love,
> Make our earth a garden
> Like the heaven above.

"ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா: - ராமபூதம் ஜகதபூத் ராமே ராஜ்யம் ப்ரஶாஸதி" என்று, சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய ராஜ்யபரிபாலந காலத்தில் ஜநங்கள் ஆஹ்லாதப்பட்டதற்கு முக்யமான காரணங்களில் ஒன்று, அவருடைய ப்ரிய வாதித்வம். "ராமோ த்வி நாபிபாஷதே" என்று அவருடைய உண்மை பேசும் தன்மை ப்ரக்யாதமாக இருக்கையிலும், "ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம்" என்று சொல்லப்படும் அவருடைய ப்ரியமாகப்பேசும்தன்மையே அவ்விதமாகக்கொண்டாடும்படி ஜநங்களுடைய மநஸ்ஸைக் கவர்ந்துகொண்டது. "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருஶம் பவதி து:கித:" என்கிறபடி, ஆட்யன் தரித்ரன், உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்கிற தாரதம்யமின்றிக்கே அவர் ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் ஸமதுக்கஸுகராக ஸௌஹார்த்தத்தைப் பாராட்டினவ ரன்றோ? ஒருபொழுதும் அருந்துதமான ஒரு வார்த்தையையாவது ஒருவரிடமும் அவர் சொல்லி யறியார். ம்ருதுபாஷியென்றும் பூர்வாபிபாஷியென்றும் அவரை நாம் கொண்டாடுகிறோமல்லவா?

இப்படி பிறருக்கு அத்யந்தம் உபகாரகமாகவும், நமக்கும் மிகுந்த ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியதாகவு மிருக்கும் இந்தச் சிறந்த குணத்தை நாம் ஏன் கைக்கொள்ளக் கூடாது? நாம் எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலைமையில் இருந்தாலும் ப்ரிய

மான ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி நம்முடைய ஸஹவாஸத்திற்கு உட்பட்டு வரும் ஜநங்களது கஷ்டங்களைத் தணிக்கக்கூடிய திறமையுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறோம். அப்படிச் செய்யாமல் உதாஸீநர்களாக நாம் இருக்கலாமா? உதாஸீநர்களாக இருப்பது அல்லாமல், அநேக ஸமயங்களில், ஏற்கெனவே பலகாரணங்களால் ஸந்தப்தர்களாக இருக்கும் ஜநங்களை, நாம் க்ரூரமான பேச்சைப் பேசி இன்னமும் தபிக்கும்படி செய்கிறோமே! இது ஶோபநமாகுமா? பிறருக்கு தேஹ வ்யதையை உண்டாக்குவதில் பயத்துடன் கூடிய நாம், மநோ வ்யதையை ஜநிப்பிப்பதில் ஏன் கிஞ்சித்தேனும் ஸங்கோசமற்று இருக்கிறோம்? ஒரு விதமான காரணமுமின்றிக்கே பல தடவைகளில், பிறருக்கு உத்வேகத்தைச் செய்யக்கூடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவர்களுடைய மநஸ்ஸைப் புண்படுத்துகிறோம். அந்த வார்த்தைகளால் அடிபடப்பட்டவர்களாக அவர்கள் இரவும் பகலுமாய் அளவற்ற வ்யதையை அநுபவிக்கிறார்கள். இப்படி நடப்பது தைவ ஸம்மதமாகுமா?

“ नारुन्तुदः स्यान्न नृशंसवादी
न हीनतः परमभ्याददीत ।
ययाऽस्य वाचा पर उद्विजेत
न तां वदेद्रुशतीं पापलोक्याम् ॥
समुच्चरन्त्यतिवादाश्च वक्त्रात्
यैराहतः शोचति रात्र्यहानि ।
परस्य नामर्मसु ते पतन्ति
तान्पण्डितो नावसृजेत्परेषु ॥ ”

என்று, அப்ரியமான பேச்சுப் பேசுவதன் தோஷத்தைப் பற்றி விதுரர் பேசியிருக்கிறார். மர்மத்தைத் துளைக்கக்கூடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறவன் ஜ்ஞாநமற்றவன் என்பது அவருடைய தாத்பர்யம்.

இங்க்லாந்து தேசத்தில் ஜான்ஸன் என்னும் ஒரு பெரிய வித்வான், சற்றேறக்குறைய 150 - வருஷங்களுக்கு முன் இருந்தார் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அவரிடத்தில் அநேக குணங்க ளிருக்கையிலும், வாதிகளுக்கு விருத்தம் சொல்வதாகிற ஒரு தோஷம் உண்டு. ந்யாயா பந்யாயம் விசாரியாமலே விதண்டை செய்வதையே அவர் கொஞ்சம் கைப்பற்றியவர். அந்த விதண்டை பேசுவதிலும் ம்ருது ஸ்வபாவமென்பதே இராது. அவர் ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்வல்ப நோவால் வருத்தப்பட்டுக் கிடக்கையில் அவருடைய ஸுஹ்ருத்தாகிற லாங்டன் என்னும் ஒருவர் அவரைப் பார்க்க வந்தார். அவரிடத்தில் தமக்கு ஏராளமான விஶ்வாஸ மிருந்தபடியால், அவரை நோக்கி 'என்னிடத்தில் ஏதாவது ஒரு தோஷத்தை நீர் கண்டிருந்தால் அதைக் கூசாமலே சொல்லவேண்டும்' என்று ஜான்ஸன் ப்ரார்த்திக்க, அவர் தோஷத்தை நேரில் சொல்லப் பயந்து, ஸாமாந்யமாக ஸௌஹார்த்தத்தைப்பற்றிய சில ஶாஸ்த்ர வாக்யங்களை ஒரு கடிதத்தில் எழுதி அவரிடம் கொடுத்தார். 'இப்படி எழுதியதன் கருத்து என்ன ?' என்று கேட்டதன் பேரில், அவர் ஒன்றும் வ்யக்தமாகச் சொல்லாமலே 'சில ஸமயங்களில் நீர் வாதிகளுடன் விதண்டாவாதம் செய்திருக்கிறீர் ; அது பிசகு' என்று மாத்திரம் மறுமொழி கூறிப் போயினர். வாதிகள் சொல்வதை விரோதித்துப் பேசுவதில் என்ன தோஷம் இருக்கக்கூடும்? என்பதை ஜான்ஸன் நன்றாக உணராமலே, பஹு காலம் அதை மனஸில் வைத்துக்கொண்டு, பிறகு தம்முடைய மற்றொரு ஸுஹ்ருத்தாகிற பாஸ்வெல் என்பவரிடம் தமக்கும் லாங்டன் என்பவருக்கும் நடந்தது முழுவதையும் சொல்ல, பின் வருமாறு அவர்கள் இருவருக்கும் ஸம்வாதம் நடந்தது.

Johnson :—What harm does it do to any man to be contradicted ?

Boswell :—I suppose he meant the manner of doing it; roughly and harshly.

Johnson :—And who is the worse for that?

Boswell: —It hurts people of weaker nerves.

Johnson :—I know no such weak-nerved people.

இந்த ஸம்வாதத்தின் முக்ய தாத்பர்யமாவது - 'க்ரூரமாகவும் அப்ரியமாகவும் எதிர்த்துப்பேசுவது தைர்யம் போதாத சிலருக்கு வ்யதையை உண்டாக்கும்' என்று பாஸ்வெல் ஜான்ஸனுக்கு எடுத்துச் சொல்ல, ஜான்ஸன், 'அப்படி தைர்யம்போதாத ஜநங்களு முண்டோ?' என்று கேட்டார் என்பது தான். இது நடந்து வெகுகாலமான பிறகு பாஸ்வெல் இந்தக் கதையைப் பர்க் என்னும் மஹாநிடம் ப்ரஸ்தாவிக்க, அவர், 'நாம் நம்முடைய வாழ்நாளில் செய்திருக்கும் பிசகுகளெல்லாம், நம்முடைய ப்ராண வியோகம் ஸமீபிக்கும் காலத்தில் ஜ்ஞாபகத்தில் வந்து நம்மை வருத்துமன்றோ? அந்த ஸமயத்தில், 'நாம் அப்ரியமான வார்த்தைகளைப் பேசிப் பிறருக்கு வ்யதையை உண்டுபண்ணிவிட்டோமே! அதற்கும் நிஷ்க்ருதி உண்டோ?' என்கிற எண்ணம் நம்மை வருத்தாமலிருந்தால் போதும்' என்கிற அர்த்தமடங்கிய மறுமொழியைச் சொன்னாராம். இதன் தாத்பர்யம் ஸ்பஷ்டமே.

"It is well if, when a man comes to die, he has nothing heavier upon his conscience than having been a little rough in conversation."

ஒரு ஸாது·

ஸ்ரீ:.

அம்பரீஷோபாக்யானம்.

“ 𑌅𑌹𑍋 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌦𑌾𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌦𑍍𑌯 𑌮𑍇 ।
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌗𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 ! 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌳𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑍀𑌹𑌸𑍇 ॥ ”

தீங்கு செய்பவர்களுக்கும் நன்மையைத் தேடுபவர்களன்றோ பாகவதர்கள்? கேவலம் பாகவத வேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டு ஸாத்விகமான சித்த வ்ருத்தியை அவலம்பிக்காதவர்கள் பாகவதர்களாவாரோ? அநந்தனுகவும் பக்த ப்ரியனுகவும் ஆஶ்ரிதார்த்திஹரனுகவு மிருக்கும் பகவானை ஒருவன் ஹார்த்தமாக ஆஶ்ரயித்திருந்தால், ‘இவர் நமக்குத் தீங்கு செய்தவர், இவர் நமக்கு நன்மை செய்தவர்’ என்கிற விஶேஷ புத்தியின்றிக்கே, பகவச் சரீரமாயுள்ள இந்த ப்ரபஞ்சம் ஸர்வத்திலும் அவனுக்கு அநிர்வசநீயமான ஒரு ஸௌஹார்த்தமன்றோ ஜநித்துவிடும்? அதுதான் அநந்த தாஸர்களுடைய மாஹாத்ம்யமாகின்றது.

இந்த மாஹாத்ம்யத்தைப் பூர்ணமாக வஹித்தவர், ஸூர்ய வம்ஶத்தில் ஜநித்த அம்பரீஷர் என்னும் ஒரு மஹான். அவரை மஹாபாகவதரென்றும், க்ருதீ என்றும் ஶுகமஹர்ஷி கொண்டாடியிருக்கிறார். க்ருதீ என்றால், அபராதம் செய்தவர்களிடத்திலும் உபகரணத்தைச் செய்வதையே ஶீலமாக உடைத்தானவரென்று அர்த்தம். அவர், ஸப்த த்வீபவதியான இந்தப் பூமி முழுவதற்கும் அரசனுக இருந்தும், போக்ய போகோபகரணுதி ஸம்ருத்தியை அடைந்திருந்தும், அவைகளுடைய நஶ்வரத்தன்மையை நன்றாக உணர்ந்து, அவைகளெல்லாவற்றிலும் வைராக்யத்தை அடைந்தவராய், லோகநாதனுன ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலும் அவனை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் ஸாதுக்களிடத்திலும் பரமமான பக்தியுடன்கூடினவராக இருந்தார்.

"𑌸 𑌵𑍈 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌪𑌦𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌯𑍋
𑌵𑌚𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍇 ।
𑌕𑌰𑍌 𑌹𑌰𑍇𑌰𑍍𑌮𑌨𑍍𑌦𑌿𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁
𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰𑌾𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌸𑌤𑍍𑌕𑌥𑍋𑌦𑌯𑍇 ।"

அவர், தமது மநஸ்ஸைப் பகவானைச் சிந்திப்பதிலும், வாக்கை அவனுடைய குணங்களை வர்ணிப்பதிலும், ஹஸ்தங்களை அவனுடைய ஆலய மார்ஜ்ஜநம் முதலிய வ்யாபாரங்களிலும், ஶ்ரவணங்களை அவனுடைய புண்யாவஹமான கதைகளைக் கேட்பதிலுமே ஸதா ப்ரவணங்களாகச் செய்தவர். இவ்விதமான ஸாத்விகத் தன்மையையுடையவராய், எப்பொழுதும் ப்ரஜைகளுக்கு ஆநுகூல்யம் செய்வதிலேயே த்ருடமான ஊக்கத்துடன் க்ஷத்ரிய தர்மத்தைக் குறைவின்றிக்கே பஹுகாலம் அநுஷ்டித்து வந்து, பிறகு ("ஸஸர்ஜாந்து ஸமாந்து ஶநைர் ஜஹௌ") தேஹ ததநுபந்தி விஷயங்களான ஐஹிக ஆமுஷ்மிகப் பற்றுதல் எல்லாவற்றையும் க்ரமஶ: ஒழித்து வந்தார். இப்படி இவர் இருப்பதைப் பார்த்து, பகவான், இவரது ஸம்ரக்ஷணத்திற்காக, எவ்வித ஆபத்திலும் காப்பாற்றக்கூடிய தனது ஸுதர்ஶநத்தை அவருடைய க்ருஹத்தில் எப்பொழுதும் ஸந்நிஹிதமாக இருக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்திருந்தான். இவ்விதமாக அந்தமஹாராஜன் வர்த்தித்து வருகையில், ஒரு ஸமயத்தில் பகவதாராதநரூபமாகிற ஸம்வத்ஸர ஸாத்யமான ஒரு த்வாதஶீ வ்ரதத்தை அநுஷ்டிக்க வேணுமென்று அவருக்கு ஆஶை ஜநித்தது. ஶ்ரத்தையும் அதற்கு அநுகுணமான விபவமும் நிறைந்திருந்தபடியால், அந்த வ்ரதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு ஸம்வத்ஸரம் முழுவதும் ஒருவிதமான குறைவு மின்றிக்கே வ்ரதத்தைப் பூர்ணமாக அநுஷ்டித்து, ஸம்வத்ஸராந்த த்வாதஶியில் அநேகம் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு உத்தம கல்பப்படி தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்து, லப்த காமர்களான அந்த ப்ராஹ்மணர்களால் அநுஜ்ஞை கொடுக்கப் பட்டவராய், அவர் தாமும் பாரணை செய்யப்போகும் ஸமயத்தில், துர்வாஸஸ் என்னும் ப்ரஸித்தமான மஹர்ஷி அங்கு அதிதியாக வந்து சேர்ந்தார். இப்படி உத்தமமான அதிதியின் வரவு நேர்ந்ததில் மிகவும் ஸந்துஷ்டராய், அம்பரீஷர், அதிதிக்குரிய ப்ரத்யுத்தாநாதிகளான ஸத்காரங்களைச் செய்து 'தேவரீரும் பார

ணைக்கு எழுந்தருளவேணும்' என்று ப்ரார்த்திக்க, தூர்வாஸஸ் அந்த ப்ரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, மாத்யாஹ்நிக கர்மங்களைச் செய்து முடித்து வருவதாகச் சொல்லிக் காளிந்தீ நதிக்குப் போயினர். சுசியான அந்தக் காளிந்தீ தீர்த்தத்தில் ப்ரஹ்மத்தை த்யானித்து அவர் ஸ்நானம் செய்துகொண் டிருக்கையில், த்வாதசீ திதி அநேகமாக முடிந்து விடும்போ லிருந்தது. அம்பரீஷர், தாம் அந்த வ்ரதத்தை ஒரு கர்மாவாக ஸங்கல்ப பூர்வம் அங்கீகரித் திருந்தபடியால், த்வாதசீ இருக்கும்பொழுதே பாரணையைப் பூர்த்தி செய்யாவிட்டால் வ்ரதலோபம் ஸம்பவிக்கும் என்பதையும், அதிதி வருமுன்னமே பாரணைசெய்தால் ப்ராஹ்மணாதிக்ரமம் நேரும் என்பதையும் உணர்ந்து, இவ்விதமான தர்ம ஸங்கடத்தி லிருந்து தப்ப மார்க்கத்தைத் தேடுவதற்காக ப்ராஹ்மணர்களுடன் ஆலோசித்தார்.

"அம்பஸா கேவலேநாத கரிஷ்யே வ்ரதபாரணம் ।
ப்ராஹுரப்பக்ஷணம் விப்ரா ஹ்யசிதம் நாசிதம் ச தத் ॥"

என்று கேவலம் தீர்த்தத்தை உட்கொண்டு வ்ரதாங்கமான பாரணையை நிறைவேற்றுவ தென்றும், அப்படி தீர்த்த முட்கொள்வதை 'அசிதா நசிதம்' [அதாவது - போஜநத்திற்குத் துல்யம், ஆனால் போஜநமாகாது] என்று ச்ருதிகள் சொல்லுகிறபடியால் அதனால் அதிதியின் அதிக்ரமணம் நேராதென்றும், வ்ரதத்திற்கும் ஸாபல்யம் நேர்ந்துவிடுமென்றும் நிச்சயித்து, பகவானை த்யானித்துக்கொண்டே அவர் தீர்த்த ப்ராசநம் செய்துவிட்டு, அதிதியின்வரவை எதிர்பார்த்திருந்தார். ஸ்நாநாதிகளை முடித்துக்கொண்டு தூர்வாஸஸ் திரும்பி வந்தவுடன், அம்பரீஷர் தீர்த்த பாரணை செய்துவிட்டா ரென்பதை உணர்ந்து, ப்ரக்ருதி கோபநராதலால் மிக்க கோபம் கொண்டு, தமது சிரஸ்ஸிலிருந்து ஒரு ஜடையை உத்பாடநம்செய்து, அந்த ஜடையினால் காலாக்நி துல்யமான ஒரு க்ருத்யையை உண்டுபண்ணி, அம்பரீஷரைக் கொல்லும்படி ஏவினர். அதி பீஷணமான அந்த க்ருத்யை தம்மை எதிர்த்து ஓடி வருவதைப் பார்த்தும், பகவத் பக்தரானதால், பயமின்றிக்கே அம்பரீஷர் சலியாது நிற்க, அப்பொழுது, அவரது ஸம்ரக்ஷணத்திற்காகப் பகவானால் நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஸுதர்சநம், கோபத்து

டன் சீறிவரும் ஸர்ப்பத்தைக்காட்டுத்தீப்போல், அந்த க்ருத்யையை தஹித்துவிட்டது. தமது ப்ரயத்நம் நிஷ்பலமாகப் போனதையும், க்ருத்யையை தஹித்த ஸுதர்சநம் தம்மை நோக்கி வருவதையும் பார்த்த துர்வாஸஸ், தமது ப்ராணன் தப்பினால் போதுமென்று எண்ணி, திக்குக்கள் ஆகாசம் குஹைகள் ஸமுத்ரம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலவிடங்களுக்கு ஓடியும், தாமோடுமிடமெல்லாம் ஸுதர்சநம் வருவதைதப் பார்த்து, அலப்தநாதராக ப்ரஹ்மாவைப் போய் சரணமடைந்தார். அவராலும் இதர தேவதைகளாலும் ப்ரத்யாக்யாதராய், "அஹம் பக்தபராதீநோ ஹ்யஸ்வதந்த்ர இவ த்விஜ" என்று ஸாக்ஷாத் அச்யுதனுகிற நாராயணனை சரணமாக அடைய, அந்த நாராயணனும், 'ஓய் துர்வாஸஸ்ஸே! நான் பக்தபராதீநன்; அவர்களால் வசீக்ருதமான சித்தத்தையுடையவன்; சதுர்புஜாதி விசிஷ்டமான இந்த விக்ரஹமும், அநந்யார்ஹ சேஷபூதையான இந்த லக்ஷ்மியும் என்னுடைய பக்தர்களுக்குத் துல்யராகார்;

மயி நிர்பத்தஹ்ருதயா: ஸாதவ: ஸமதர்சிந: ।
வசே குர்வந்தி மாம் பக்த்யா ஸத்ஸ்த்ரிய: ஸத்பதிம் யதா ॥

அநந்ய விஷயத்வேந என்னிடத்திலே ஸ்திரீக்ருதமான ஹ்ருதயத்தை உடையவர்களாய், அநந்ய ப்ரயோஜநையாந பக்தியினாலே, பதிவ்ரதைகள் பரதார பராங்முகர்களான பர்த்தாக்களைப்போல, என்னுடைய பக்தர்கள் என்னை வசீகரித்துவிடுகிறார்கள். ஆனாலும், நான் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன்; அதைக் கேளும். யாரிடத்தில் அபசாரப்பட்டதால் இந்தத் தீங்கு உமக்கு நேர்ந்திருக்கிறதோ, அந்த அம்பரீஷனையே சரணமாகப் புகுரும்; உமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்.' என்று நியமித்தான்.

ஸுதர்சநத்தால் தபிக்கப்பட்டவராய், துர்வாஸஸ், அது கேட்டு, அம்பரீஷனை அடைந்து அதிதுக்கிதராய் அவருடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு 'ஸ்வாமிந்! அஜ்ஞாந க்ருதமான எனது அபராதத்தை க்ஷமித்து என்னை ஸம்ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று சொல்லவே, அம்பரீஷர் துர்வாஸஸ்ஸினுடைய வ்யஸநத்தை ஸஹியாமலே,

“𑌯𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌃 ।
𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥
𑌯𑌦𑌿 𑌨𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥”

‘ஹே ஸுதர்ஶந! உம்மை நமஸ்கரித்து நான் ப்ரார்த்திக்கிறேன்: என்னுடைய ஶ்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மாநுஷ்டாநங்களாலும், ஸ்வ தர்மத்தின் அநுஷ்டாநத்தினாலும் பகவாந் ப்ரஸந்நராகி யிருப்பது உண்மையானால், இந்த ப்ராஹ்மணருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமல் நீர் காப்பாற்றவேணும். நிஸ்ஸமாப்யதிகனாகவும் ஸகல கல்யாண குணங்களுக்கும் ஆஶ்ரயனாகவுமிருக்கும் பகவாந் என்னுடைய ஸர்வாத்மக ப்ரஹ்மோபாஸநத்தினால் ப்ரீதராக இருப்பது உண்மையானால், நீர் இந்த ப்ராஹ்மணரை நிர்துக்கராகச் செய்ய வேணும்’ என்று, ஏதோ தமக்கே ஒரு விபத் நேர்ந்துவிட்டது போலக் கதறுவதைப் பார்த்து, அந்த ஸுதர்ஶநம், பகவத்பக்தருடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி ஶமநத்தை அடைந்தது. துர்வாஸஸ்ஸும், விஜ்வாராகக்கொண்டு அம்பரீஷருடைய ஸாத்விகத் தன்மையைப் பார்த்து மிக்க வியப்படைந்து,

“𑌅𑌹𑍋 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌦𑌾𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌮𑌦𑍍𑌯 𑌮𑍇 ।
𑌕𑍃𑌤𑌾𑌗𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍 𑌮𑌙𑍍𑌗𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑍀𑌹𑌸𑍇 ॥”

என்று பகவத் பக்தர்களுடைய ஸாதுத்வத்தை நிரம்பவும் கொண்டாடினர். இதுவரையில் பாரணை செய்யாமல் போஜநமின்றிக்கே இருந்த அந்த அம்பரீஷர், துர்வாஸஸ்ஸினுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, தாம் ஏதோ பிசகு செய்துவிட்டதுபோல அவரை ஸமாதாநம் செய்து, அவருக்குப் போஜநம் செய்வித்து அவர் த்ருப்தரான பிறகு அவரால் நியமிக்கப்பட்டவராய்த் தாமும் பாரணையைப் பூர்த்திசெய்தார். இப்படி வர்த்திப்பதன்றோ, பாகவத லக்ஷணமாகும்? அல்பகாரணத்தால் கோபம்கொண்டு பரஸ்பரம் இருக்கவேண்டிய ஸௌஹார்த்தத்தை விட்டு ஒருவருக்கொருவர் தீங்கை விளைவித்துக்கொண் டிருப்பவர்களும் பாகவத ராவார்களோ?

ஒரு பௌராணிகர்.

ஸ்ரீ:

கடிதங்கள்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

பரிதாவிஸ மாசி மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில், 22-வது பக்கத்தில், ஸ்ரீவிஷிஷ்டாத்வைத மதத்தைப் பற்றி எழுதிவருகையில், ஸ்ரீ. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமீ, "பரம பதத்தில் பகவானுடைய ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கும் முக்தாத்மாக்கள், அஶரீரர்களாகவும் ஸஶரீரர்களாகவும் இஷ்டாநுகுண போக்ய வஸ்துக்களைத் தாங்களே ஸ்ருஷ்டித்துக்கொண்டு ஆநந்தாநுபவம் செய்கிறார்கள்" என்கிற அர்த்தமுள்ள வாக்யங்களை எழுதியிருக்கிறார். இது விஷயமாக அடியேனுக்கு இரண்டு ஸந்தேஹங்கள் ஜநிக்கின்றன :—(1) முக்தர்கள் அப்ராக்ருத ஶரீரமில்லாமல் ஆநந்தம் அநுபவிப்பதுண்டா? (2) முக்தர்களுக்கு அநுகுணமாக இருக்கும் போக்ய வஸ்துக்களை ஈஶ்வரனுடைய க்ருபையால் உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறதா? அல்லது இவர்களே ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறார்களா? இந்த ஸந்தேஹங்களை ஸ்ரீ புத்தங்கோட்டகம் ஸ்வாமீ நிவ்ருத்திப்பாரென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

வெள்ளமடை தோட்டம், }
பரிதாவிஸ பங்குனிமீ 11உ. } க. ராமஸ்வாமி தாஸன்.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விமர்ஶம்.

1. பகவத் ராமாநுஜ சரித்ரம் :—இது, மைஸூர் ஸ்ரீ. ஏ. கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியால் இங்க்லீஷ் பாஷையில் எழுதப்பட்டு, 37-அத்யாயம் அடங்கியுள்ளது. முதல் 8-அத்யாயங்களால் ஸ்ரீ நாதமுனிகள், உய்யக்கொண்டார், மணக்கால்நம்பி, ஆளவந்தார் இவர்களுடைய சரித்ரத்தை ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லி, பிறகு மற்றை 29-அத்யாயங்களாலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திவ்ய சரித்ரத்தை ஸ்ரீ கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி விஸ்தாரமாக விவரித்து எழுதியிருக்கிறார். ஆசார்ய ஶிஷ்ய பரம்பரையாக பஹுகாலமாக வந்திருக்கும் அநேக ஐதிஹ்யங்களை ஒன்று சேர்த்து ஒரு ஐதிஹ்யத்திற்காவது லோபமின்றிக்கே மிகுந்த விஶ்வாஸத்துடன் இந்த ஸ்வாமி எழுதியிருப்பதைப் பார்க்க நமக்கு மிக்க ஆநந்தம் உண்டாகின்றது. பரமஸத்

வம் நிறைந்துள்ள இவ்விதமான ஓர் ஆசார்யர் ஒருகாலத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தா ரென்றும், நீசோத்க்ருஷ்டர்கள் வாசியற எல்லாரிடத்திலும் ஸௌ ஹார்த்தங்கொண்டு ஸகலரையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்பொருட்டு இந்த மஹாந் தமது வாழ்நாள் முழுவதும பரிஸ்ரமப்பட்டாரென்றும் அறியாத பலபெ யர்களுக்கு ஸ்ரீ கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி செய்திருக்கும் உபகாரம் அத்யந் தம் பாராட்டதகுந்ததே. யதாத்தமாகவே, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய சரித்ர த்தை அநுஸந்தாநம் செய்யு மெல்லாரும் ஸ்ரீ பகவானுக்கு அபிமதமாக இருக் கும் சித்தவ்ருத்தியை அடைவார்க ளென்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. அப்படிப்பட்ட சித்தவ்ருத்தியை அடைவிப்பதற்கு ஹேதுவாக இருக்கும் இம்மாதிரியான கைங்கர்யத்தில் இழிவதைவிட வேறு சிறந்த உபகாரமும் உண்டோ ? இம்மா திரியான மஹோபக்ருதியை இந்த ஸ்வாமி இன்னும் பஹுகாலம் செய்து கொண்டிருக்கும்படி பகவான் அநுக்ரஹிக்கவேணுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக் கிறோம். இந்தப் புஸ்தகத்தின் விலை ரூ. 2 - 12 - 0. இதை அபேக்ஷிப்பவர் கள் ஸ்ரீ. ஏ. கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமீ, வேதக்ருஹம் 1050, வைஸ்ராய்ரோட், மைஸூர், என்கிற விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. ஜ்ஞாநாம்ருதம் :— இது ஒரு தமிழ்க்கதை. இது, கும்பகோணம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயர் என்னும் ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதரால் எழுதப்பெற்று, ம-ா-ா-ஸ்ரீ வி. எஸ். ராதாக்ருஷ்ண ஐயர் என்பவரால் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்டிருப்ப துடன், இது, மற்றவர்களால் இக்காலத்தில் எழுதப்படும் கல்பித கதை களைவிட, சிறுவர்களுக்குத் தைவபக்தியையும் தர்மத்தில் ஒரு விஸ்வாஸத் தையும் உணர்த்தும் விஷயத்தில் மிகச் சிறந்ததாக இருக்கின்ற தென்றே நாம் நினைக்கிறோம். இதன் விலை அணா 10. இந்தப் புஸ்தகம் அபேக்ஷிப் பவர்கள், ம-ா-ா-ஸ்ரீ வி. எஸ். ராதாக்ருஷ்ண ஐயர், மங்கள விலாஸ புஸ் தக சாலை, கும்பகோணம் என்கிற விலாஸத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள் ளலாம்.

ஸ்ரீ:-

வர்த்தமானங்கள்.

பால்கன் யுத்தம்.

சென்ற மாஸத்தில் நாம் எழுதியதற்குப் பிறகு, இந்த யுத்த ஸம்ப த்தமாக ஒரு விதமான ஸமாதானமும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஏட்ரிய நோபில் என்னும் மகம்மதீயருடைய முக்ய பட்டணங்களில் ஒன்று, இர ண்டு மூன்று மாஸகாலமாக எதிரிகளால் முற்றுகை செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பட்டணத்திற்குள் அகப்பட்டிருந்த மகம்மதியர்கள் சிறந்த தைர் யத்துடன் வெகு காலம் எதிர்த்து வந்தார்கள். பத்துத் தினங்களுக்குமுன்,

இனி எதிர்த்து நிற்பது அஸாத்யமாகவே, அந்தப் பட்டணம் எதிரிகள் கைவசமாகிவிட்டதாம். அதற்குப் பிறகு சடால்ஜா என்னும் மற்றோரிடத்தில் நடந்த ஒரு பெரிய சண்டையில் மஹம்மதீயர்களுக்கு ஜயம் கிடைத்ததாகவும் கேள்வி. அந்தச் சண்டையில் இருகக்ஷியிலும் ஏராளமான ஜநநாசம் நேர்ந்ததாம். இன்னும் எவ்வளவு காலம் இந்த யுத்தம் நடக்குமோ தெரியவில்லை. பகவத் ஸங்கல்பம் இவ்விதமாக இருந்தால் நாம் சோகிப்பதில் பயனென்ன?

அமெரிக்காவில் ஒரு டொர்னுடோ.

மேற்கே இருக்கும் அமெரிக்கா என்னும் தேசத்தில் ஒரு பெரிய புசல் காற்று அடிப்பது உண்டு. அந்தக் காற்றுக்கு அந்தத்தேசத்தவர்கள் டொர்னுடோ என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் காற்றின் உக்ரத்தன்மையை அளவிடமுடியாதாம். சென்ற மார்ச்சு மாஸத்தில் அம்மாதிரியான காற்று ஒன்று, அந்தத் தேசத்தின் ஒரு பாகமாகிய ஐக்யமாகாணம் என்னும் ஒரு ப்ரதேசத்தில் அதி தீவ்ரமாக அடித்து, அளவற்ற ஜநங்களின் சேதத்தை உண்டு பண்ணிற்று என்று அவ்விடத்திலிருந்து ஸமாசாரம் வந்திருக்கிறது. காற்றின் வேகத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கணக்கற்ற கட்டடங்கள் விழுந்துவிட்டனவாம். வ்யாதி க்ரஸ்தர்களான ஜநங்களுடன் கூடிய பெருத்த வைத்ய சாலைகளும், சிறிய பாலர்களுடன்கூடிய பெரிய பாடசாலைகளும், அநேக கூலியாட்கள் வேலைசெய்துகொண்டிருந்த அநேக தொழிற் சாலைகளும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விட்டன. எவ்வளவோ க்ராமங்களும் நாசமடைந்தன. இந்தக் காற்றின் கொடுமைக்குத் துணையாக ஜல ப்ரவாஹம் ஒரு பக்கத்திலும், தீ ஒரு பக்கத்திலுமாகச் சேர்ந்துகொண்டு, ஓடி ஒளிந்துகொண்டிருந்த ஜநங்களைக் கொன்றுவிட்டன. நரக லோகத்தில் இருப்பதாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் கொடுமைகளெல்லாம் இங்கும் ஒன்று சேர்ந்து நாலு ஐந்து தினங்கள் உபத்ரவித்து விட்டு, பிறகு பகவத் ஸங்கல்பத்தால் சமனத்தை அடைந்திருப்பதாக ஸமாசாரம். இந்த விபத்தைப் பற்றிக் கேட்க எல்லாருக்கும் துக்கமாகவே இருக்கும்.

ஐயம்பேட்டைக்கு ஸமீபத்தில் ஒரு ஹிந்து மஹம்மதிய கலஹம்.

சென்ற மார்ச்சு மாஸத்தில் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவைச் சேர்ந்த ஐயம்பேட்டைக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் சக்கராபள்ளி என்னும் ஒரு க்ராமத்தில் ஹிந்துக்களுக்கும் மஹம்மதியருக்கும் பெரிய கலஹமொன்று நடந்ததாம். அந்த க்ராமத்திலுள்ள ஒரு ஹிந்து ஆலயத்தில் உத்ஸவமொன்று நடந்ததாகவும், ஒருநாள் உத்ஸவம் முடிந்து ஸ்வாமியை ஆலயத்துக்குள் எடுத்துக்கொண்டு போவதற்கு

முன் அந்தக்கோயிலைச் சுற்றியிருக்கும் ப்ராகார ப்ரமணம் ஆகவேண்டுமென்று எண்ணிக் கோயிலைச்சேர்ந்தவர்கள் வீதியில் புறப்பாட்டை நடத்தி வருகையில், அநேக மஹம்மதியர்கள் திரளாக வந்து ஹிந்துக்களை அடித்து, ஸ்வாமியின்மேல் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றிக்கொண்டு ஓடிப் போய்விட்டதாகவும் ஸமாசாரம். அப்பிடி நஷ்டமான ஆபரணங்களின் மதிப்பு, சற்றேறக்குறையப் பதினாயிரரூபாயாம். இந்த ஸமாசாரம் போலீஸாருக்கு எட்டினவுடன், அவர்கள் வந்து கலஹத்தை மேல் நடக்கவொட்டாமல் அடக்கியிருப்பதுடன், மஹம்மதியர்களில் உத்தேசம் 50 பெயர்களை இந்தக் கலஹத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகப் பிடித்து மிருக்கிறார்கள். ந்யாய ஸ்தலத்தில் இதன் விசாரணை நடந்த பிறகுதான் இதன் உண்மை வெளிவரும். கலி அதிகரிப்பதால், ஜனங்கள் ஒத்து வாழ்வதே துர்லபமாகி விடும்போலத் தோன்றுகிறது.

Works in English

BY

A. GOVINDACHARYA SVAMIN,

C.E., M.R.A.S., M.R.S.A., ETC.

	Rs.	A.	P.
1. Bhagavad-gita with Ramanuja's commentary ...	5	0	0
2. Lives of the Dravida Saints (Azhvars)	1	8	0
3. Lives of Ramanuja and other Sages (with frontispiece etc)	2	12	0
4. Divine Wisdom of the Dravida Saints	2	0	0
5. Vade-Mecum of Vedanta	1	0	0
6. Artha-Panchaka or Five Truths (JRAS)	0	12	0
7. Vedanta and Theosophy	0	4	6
8. Three Parts: Lectures on Inspiration, Intuition and Ecstacy	1	0	0
9. Ideals of Ind, in Two Parts	0	12	0
10. Yatindra-Mata-Dipika (or a Compendium of Visishtadvaita Philosophy and Religion) ...	2	0	0

[Obtainable at Veda-Griham, 1050, Viceroy Road, Mysore, South India, or The Publisher, The "Siddhanta Dipika" Choolai, Madras, N. C.]